

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Η. ΔΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθου»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετᾶφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χινοῦμιτσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χινοῦμι (Συν.). — Ἐρως αἰώνιος; (συν.) — Λακωνισμός; ὑπό Γ. Α. Βαλαδίνην.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρα. 5, ταῖς ἰσχυραῖς 6, τῶν ἑσπερικῶν 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.

Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

παντὸς ἔθνους.

Ἐγὼ εἰς τὴν πλευρὰν ἀξιολογῶν θρησκευτικὴν ἰσπανικὴν μάχαιραν. [Σελ. 147].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετᾶφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδι προηγούμενον φύλλον].

Ἡ Μαργαρίτα λαβοῦσα αὐτὴν τὴν ἀνεγνώσεν ἀπλήστως, ἀλλ' οὐδὲν περισσύτερον περιεῖχε.

— Καὶ πῶς ἔλαβες τὴν ἐπιστολὴν ταύτην;

— Παρὰ ταχυδρόμου τοῦ συζύγου μου, ὅστις εἶχε διαταγὴν νὰ διέλθῃ ἀπὸ τοῦ μεγάρου Γκίζης πρὶν ἢ παρουσιασθῇ εἰς τὸ Λουβρον, καὶ νὰ μοὶ δώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὶν δώσῃ τὴν τοῦ βασιλέως. Ἐγνώριζον πόσον ἡ βασίλισσά μου ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, καὶ

εἶχον γράψῃ εἰς τὸν δούκα νὰ ἐνεργήσῃ οὕτω. Τὴν εἶδθην δὲ ταύτην γνωρίζουσι μόνον τῶρα εἰς Παρισίους ὁ βασιλεὺς, ἐγώ, σὺ καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἠκολούθει τὸν ταχυδρόμον μας.

— Ποῖος ἄνθρωπος;

— Ἀνθρώπος τις ἔχων τὸ ὕφος ἀγρίου, ὅστις ἠκολούθει κατὰ πόδας τὸν ταχυδρόμον μας, ἰστάμενος ὅταν οὗτος ἴστατο καὶ τρέχων ὅταν οὗτος ἔτρεχεν, ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἕως ἐδῶ. Μόνον κατὰ τὴν Γέφυραν τῆς Παναγίας τὸν ἐγκατέλειψεν ὀρμήσας ὡς ἀστραπὴ ἀριστερᾶ πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Σατελέ, ἐνῶ ὁ ταχυδρόμος ἐπέπλεξε δεξιᾶ.

— Εὐχαριστῶ. ἀγαθὴ μου Ἐρρικέττα, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα. Εἶχες δίκαιον. Ἡ εἶδθις εἶναι λίαν σπουδαία. Διὰ ποῖον ἦτο ὁ ἄλλος ταχυδρόμος, θὰ τὸ μάθω. Τώρα, ἀφ᾽ ἐμε, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν τὴν ἐσπερὰν ταύτην ἐν τῇ ὁδῷ Τιλῶν, καὶ αὐριον εἰς τὸ κυνήγιον.

Ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ, ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς τὴν Μαργαρίταν ἐπιστόλιόν τι, ὅπως διὰ τοῦ Δελαμούλ ἀποστείλῃ αὐτὸ εἰς τὸν Κοκονάς, ἐξῆλθεν, ἀμέσως δὲ ἡ Μαργαρίτα μετεπέμψατο τὸν Ἐρρίκον, εἰς δὲ δραμόντα ἀμέσως ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ δούκου τοῦ Νεβέρ, καὶ διηγήθη τὰ

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, εἶδον αὐτὸν εἰσελθόντα εἰς τὸ Λουβρον.

— Ἴσως ἀπεστάλη εἰς τὴν βασιλομήτορα.

— Ὅχι, καὶ εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, διότι ὡς ἐκ τύχης δῆθεν εἶχον τοποθετηθῆ εἰς τὸν διάδρομον καὶ δὲν τὸν εἶδον νὰ διέλθῃ.

— Τότε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, πρέπει νὰ ἦτο διὰ...

— Τὸν ἀδελφόν σας Ἀλανσών... δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναί, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ μάθωμεν;

— Δὲν ἠδύνατο, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἀφελῶς λίαν, νὰ προσκληθῆ εἰς τῶν δύο εὐπατριδῶν του καὶ νὰ ἐρωτηθῆ;

— Ἐχετε δίκαιον. Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἥς ἡ πρότασις αὕτη τοῦ συζύγου της διηκούλυε τὸ σχέδιον. Τώρα στέλλω καὶ προσκαλῶ τὸν κύριον Δελαμόλ. Γιλλόνη! Γιλλόνη!

Ἡ νεάνις ἐπεφάνη.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν κύριον Δελαμόλ, εἶπεν ἡ βασιλίσσα. Ζήτησέ του καὶ φέρε μοι αὐτὸν ἐδῶ.

Ἡ Γιλλόνη ἀπῆλθεν, ὁ δὲ Ἑρρίκος καθίσας παρὰ τινὰ τράπεζαν, ἐφυλλομέτρει γερμανικὸν τι βιβλίον, ἔχον εἰκόνας τοῦ Ἀλβέρτου Δουρέ, μετὰ τῆς προσοχῆς, ὥστε ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Δελαμόλ, ἐφάνη ὅτι οὐδὲ κἄν τὸ ἐνόησεν.

Ὁ νέος ἰδὼν τὸν βασιλέα ἔστη ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, ἀφῶνος καὶ κἀτωχρος. Ἡ Μαργαρίτα ἐβάδισε πρὸς αὐτόν.

— Κύριε Δελαμόλ, τῷ εἶπε, δύνασθε νὰ μᾶς εἰπῆτε τίς εἶναι σήμερον φρουρὸς παρὰ τῷ ἀδελφῷ μου Ἀλανσών;

— Ὁ Κοκονάς, δέσποινα.

— Προσπαθήσατε νὰ μάθετε παρ' αὐτοῦ ἂν εἰσῆγαγε παρὰ τῷ κυρίῳ του ἀνθρωπὸν τινὰ κεκαλυμμένον ἐκ βορβόρου καὶ φαινόμενον ὅτι διέτρεξε μακρὰν ὁδόν, ἀπὸ ρυτῆρος.

— Φοβοῦμαι πολὺ, δέσποινα, ὅτι δὲν θὰ μοι εἰπῆ... Εἶναι ἀπὸ τινων ἡμερῶν πολὺ σιωπηλός.

— Ἀληθῶς! Ἀλλὰ ὅταν δώσητε αὐτῷ τὸ ἐπιστόλιον τοῦτο, μοι φαίνεται ὅτι θὰ σὰς ὀφείλῃ ἀμοιβῆν τινὰ.

— Εἶναι τῆς δουκίσσης; ὦ! μετ' αὐτοῦ θὰ δοκιμάσω.

— Προσθέσατε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα χαμηλώσασα τὴν φωνήν, ὅτι τὸ ἐπιστόλιον αὐτὸ θὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς εἰσιτήριο ὅπως τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἣν γνωρίζετε.

— Καὶ ἐγώ;...

— Σαῖς ἀρκεῖ νὰ εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας.

— Δότε μοι, δέσποινα, δότε μοι, εἶπεν ὁ Δελαμόλ παράφορος ἐκ τοῦ ἔρωτος, καὶ ἐγὼ σὰς ἐγγυῶμαι.

Καὶ ἀνεχώρησεν.

— Αὐριον θὰ εἰξεύρωμεν ἂν ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλανσών ἔμαθε τὴν περὶ τῆς Πολωνίας εἰδήσιν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα στραφεῖσα ἠσυχῶς πρὸς τὸν συζυγὸν της.

— Αὐτὸς ὁ κύριος Δελαμόλ εἶναι ἀληθῶς εὐγενῆς ὑπὲρ ἑτέρας, εἶπεν ὁ Βεαρνός μειδιῶν, καὶ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ κάμῃ τὴν τύχην του.

ΚΘ'

Ἡ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Τὴν ἐπιούσαν ὥρατος ἤλιος, ἀλλ' ἀνευ ἀκτίνων, ἀνέτειλεν ὀπισθεν τῶν παρὰ τοὺς Πκρισίους λόφων, ἀπὸ δύο δὲ ὠρῶν μεγάλη κίνησις ἐφαίνετο ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Λουβρου.

Ἐν τῇ ὑλοφράκτῳ στοῦ, ἡ Αἰκατερίνα, ψυχρά, κἀτωχρος καὶ ἀπαθῆς ὡς πάντοτε, ἐλάλει μετὰ Καρόλου τοῦ Θ' φρουάττοντος ἐξ ἀνυπομονησίας καὶ πλήττοντος διὰ τῆς μᾶστιγος ταῦς δύο εὐνοουμένους κύνας του

— Πρόσεξε καλῶς, Κάρολε, ἔλεγεν ἡ Αἰκατερίνα, οὐδεὶς, πλὴν ἡμῶν τῶν δύο, εἰξεύρει τὴν προσεχῆ ἄφιξιν τῶν Πολωνῶν. Καὶ ὅμως ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐνεργεῖ ὡς ἂν τὴν εἰξεύρει. Μὲ ὄλην τὴν ἐξώμοσίν του ἐξακολουθεῖ νὰ συνεννοηταί μετὰ τῶν Οὐγονόττων. Δὲν παρετήρησας πῶς ἐξέρχεται συχνάκις ἀπὸ τινων ἡμερῶν; Τώρα ἔχει χρήματα, αὐτὸς ὅστις οὐδέποτε εἶχε. Ἀγοράζει ἵππους, ὄπλα, καὶ κατὰ τὰς βροχεράς ἡμέρας ἀπὸ πρωίας ἄχρις ἐσπέρας ἀσκεῖται εἰς τὰ ὄπλα.

— ὦ, μῆτέρ μου! εἶπεν ὁ Κάρολος ἀνυπομονῶν, καὶ πιστεύετε ὅτι τροπίζεται νὰ φονεύσῃ ἐμὲ ἢ τὸν ἀδελφόν μου Ἀνζιού; Τότε ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰ ἀκόμη μαθήματα, διότι χθὲς ξιφομαχῶν μετ' αὐτοῦ τὸν ἐπλῆξε ἐνεσάκις εἰς τὸ στήθος. Ὁ δὲ ἀδελφός μου Ἀνζιού, δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι σκοπεύει πολὺ καλλίτερον ἢ ἐγώ, ὡς λέγει τοῦλάχιστον.

— Ἀκουσον, Κάρολε, ἐπανελάβεν ἡ Αἰκατερίνα, καὶ μὴ περιφρονῆς ὅσα σοὶ λέγει ἡ μήτηρ σου. Οἱ πρέσβεις θὰ ἔλθωσι καὶ θὰ ἰδῆς. Μόλις φθάσωσιν εἰς Παρισίους, ὁ Ἑρρίκος θὰ κινήσῃ πάντα λιθὸν ὅπως κερδίσῃ τὴν εὐνοϊάν των. καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἄλλως τε καὶ ἡ σύζυγός του, ἥτις δὲν εἰξεύρω διατὶ ὑποβηθῆ τὰ σχέδιά του, θὰ ἀρχίσῃ νὰ τοῦ ὁμιλῆ λατινικά, ἑλληνικά, οὐγγρικά, καὶ ἔξέρω ἐγὼ τί ἄλλο ἀκόμη; Ἄκουσε, Κάρολε! Ὅταν σοῦ τὸ λέγω ἐγώ, ἡ ὁποία, ὡς εἰξεύρεις, οὐδέποτε ἀπατώμαι, πιστεύσε ὅτι κάτι τι μαγειρεύεται.

Τότε ἠκούσθη σημαῖνον τὸ ὠρολόγιον, καὶ ὁ Κάρολος ἔπαυσε προσέχων εἰς τοὺς λόγους τῆς μητρὸς του ὅπως προσέβη εἰς τὴν ὥραν.

— *Satanā!* Ἐπτὰ ὧραι! ἀνέκραξε. Τότε μόλις τὰς ἐννέας θὰ ἀρχίσωμεν τὸ κυνήγιον. Τῇ ἀληθείᾳ, μῆτέρ μου, μὲ ἐκάμετε νὰ χάσω πολὺν καιρὸν. Κάτω *Rizokindure!*... *Satanā!*... κάτω!

Καὶ ἐπληξέ διὰ τῆς μᾶστιγος τὸν πτωχὸν μολοσσόν.

— Κάρολε! ἐπανελάβεν ἡ Αἰκατερίνα, ἀκουσέ με. Μὴ διακινδυνεύης οὕτω τὴν τύχην σου καὶ τὴν τῆς Γαλλίας. Τὸ κυνήγιον, τὸ κυνήγιον, λέγεις. ὦ! θὰ ἔχῃς καιρὸν νὰ κυνήγῃς ὅταν δὲν θὰ ἦσαι πλέον βασιλεὺς.

— Ἐμπρός, μῆτέρ μου! εἶπεν ὁ Κάρολος κἀτωχρος ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας. Τί θέλετε;

— Νὰ τὸν κλείσωμεν εἰς ἀσφαλές τι μέρος, ἄχρις οὐ ἀνχωρήσωσιν οἱ Πολω-

νοί. Εἰς τὴν Βαστίλλην, παραδείγματος χάριν.

— Ἄ! ὄχι, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ταύτην τὴν πρωίαν θὰ κυνηγήσωμεν τὸν ἀγριόχοιρον, καὶ ὁ Ἑρρικέττος εἶναι εἰς τῶν καλλιτέρων μου συντρόφων. Ἄνευ αὐτοῦ τὸ κυνήγιον θὰ ἀποτύχῃ. Ἄ! μῆτέρ μου, πάντοτε θέλετε νὰ μὲ δυσχεραστῆτε.

— Ὅχι, ἀγαπητέ μοι υἱέ, δὲν λέγω τὴν πρωίαν ταύτην. Οἱ πρέσβεις φθάνουσιν αὐριον ἢ μεθαύριον. Ἄς τὸν συλλάβωμεν λοιπὸν μετὰ τὸ κυνήγιον... τὴν ἐσπέραν ταύτην... τὴν νύκτα ταύτην...

— Ἄ! τότε διαφέρει. Θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τούτου. Θὰ ἰδῶμεν. Μετὰ τὸ κυνήγιον δὲν λέγω ὄχι. Χαίρετε λοιπὸν... Ἐμπρός, *Rizokindure!*

— Κάρολε, εἶπε ἡ Αἰκατερίνα, λαβούσα αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, πιστεύω ὅτι, καίτοι θὰ ἐκτελεσθῇ τὴν νύκτα, ἦτο καλὸν νὰ ὑπογράψῃς τώρα τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεως.

— Νὰ ὑπογράψω! νὰ γράψω ἐν ἔνταλμα! νὰ τρέχω πρὸς ζήτησιν τῆς σφραγίδος, ἐνῶ μὲ περιμένουσι διὰ τὸ κυνήγιον! Ἐγώ, ὅστις οὐδέποτε ἄφησα νὰ μὲ περιμένωσι.

— Ὅχι! σὲ ἀγαπῶ πολὺ ὅπως μὴ σὲ κάμω νὰ βραδύνῃς. Ἐχω ὅλα ἔτοιμα, ἔλθε παρ' ἐμοί.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα, ελαφρὰ ὡσάνει ἦτο εἰκασαέτις, ὤθησε θύραν τινὰ κοινωνοῦσαν μετὰ τοῦ σπουδαστηρίου της καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Κάρολον μελανοδοχεῖον, γραφίδα, περγαμνὴν, τὴν σφραγίδα καὶ κηρίον ἀνημμένον.

Ὁ βασιλεὺς λαβὼν τὴν περγαμνὴν διέτρεξεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος:

«Διαταγή, κτλ. κτλ... ὅπως συλλάβωσι καὶ φέρωσιν εἰς τὴν Βαστίλλην τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν Ἑρρίκον τῆς Ναβάρρας.»

— Ἀξιόλογα! εἶπε καὶ ἔθετο τὴν ὑπογραφὴν του. Χαίρετε, μῆτέρ μου.

Καὶ ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ σπουδαστηρίου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν κυνῶν του, χαίρων ὅτι τῶσφ εὐκόλως ἀπηλλάγη τῶν χειρῶν τῆς Αἰκατερίνης.

Τὸν Κάρολον περιέμενον ἀνυπομόνως. Γνωρίζοντες δὲ τὴν ἀκρίβειάν του ἐθαύμαζον βλέποντες αὐτὸν βραδύνοντα.

Ὁ βασιλεὺς μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ χαιρετίσῃ τὴν λαμπρὰν συνοδίαν. Ἐποίησε σημεῖόν τι διὰ τῆς κεφαλῆς εἰς τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσών, καὶ ἕτερον διὰ τῆς χείρὸς εἰς τὴν Μαργαρίταν, διῆλθεν ἐνώπιον τοῦ Ἑρρίκου, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν τὸν εἶδε, καὶ δι' ἐνὸς ἀλματός ἵππευσεν ἐπὶ τοῦ βαρβαρικοῦ ἵππου, ὅστις τῶσφ ἀνυπομόνως περιέμενε τὸν ἀναβάτην.

Τότε ἀντήχησαν αἱ σάλπιγγες, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξῆλθε τοῦ Λουβρου ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ δοῦκος τοῦ Ἀλανσών, τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, τῆς Μαργαρίτας, τῆς δουκίσσης τοῦ Νεβέρ, τῆς κυρίας Σώβης, τοῦ Ταβάννη καὶ τῶν πρώτων αὐλικῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν, ἐννοεῖται, ὁ Κοκονάς καὶ ὁ Δελαμόλ.

Ὁ δοῦξ τοῦ Ἀνζιού ἦτο ἀπὸ τριῶν μηνῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ροσσέλλης.

Ἐνῶ περιεμένετο ὁ βασιλεὺς, ὁ Ἑρρίκος ἐπορεύθη ὅπως χαιρετίσῃ δῆθεν τὴν σύζυγόν του, ἣτις ἀπκντῶσα εἰς τὸν χαιρετισμὸν του ἐψιθύρισε αὐτῷ :

— Ὁ ἐκ Ῥώμης ταχυδρόμος εἰσῆχθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κοκονὰς παρὰ τῷ Ἀλανσῶν, ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὶν ἢ ὁ ταχυδρόμος τοῦ δουκὸς τοῦ Νεβέρ παρουσιασθῆ εἰς τὸν βασιλέα.

— Τότε, οὐδὲν ἀγνοεῖ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα. Ἄλλως τε ρίψατε ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ καὶ θά ἰδῆτε πῶς, μεθ' ὅλην τὴν συνήθη προσποιήσιν του, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀκτινοβολοῦσι.

— Σατανᾶ ! τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Βεαρνός, διότι σήμερον κυνηγεῖ τρία τινὰ : τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἡολωνίαν καὶ τὴν Ναβάρραν, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὸν ἀγριόχοιρον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐχαίρεισε τὴν σύζυγόν του καὶ ἐπανέλαβε τὴν θέσιν του. Προσκαλέσας δὲ ἕνα τῶν ἀκολουθῶν του Βεαρνὸν καὶ αὐτόν. τῷ εἶπεν :

— Ὁρθῶν, λάβε τὴν κλεῖδα ταύτην καὶ φέρε αὐτὴν εἰς τὸν ἐξαδέλφον τῆς κυρίας Σώθης, τὸν ὁποῖον εἰξεύρεις καὶ ὁ ὁποῖος διαμένει παρὰ τῆ ἐρωμένη του ἐν τῇ ὁδῷ τῶν *Tessaron Yiw.* Εἰπέ δὲ αὐτῷ ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ ὀμιλήσῃ τὴν ἐσπέραν ταύτην. Ἄς εἰσέλθῃ λοιπὸν εἰς τὸν θάλαμόν μου, καὶ ἂν δὲν εἶμαι ἄς με πεοιμείνῃ. Ἄν δὲ ἀργήσω, ἄς πλαγιάσῃ εἰς τὴν κλίνην μου περιμένον με.

— Ὅθι λάβω ἀπάντησιν, βασιλεῦ ;

— Οὐδεμίαν Ὅθι μοι εἰπῆς μόνον ἂν τὸν εὔρες. Ἡ κλεῖς, ἐννοεῖς, θά δοθῇ μόνον εἰς αὐτόν.

— Ἐχει καλῶς, βασιλεῦ.

— Μὴ φύγῃς ἀμέσως. Περιμένε καὶ πρὶν ἢ ἐξέλθωμεν τῶν Παρισίων, θά σὲ προσκαλέσω ὅπως σφίγγῃς δῆθεν τὸ ἐρίπιόν μου. Τότε μένεις ὀλίγον ὀπίσω, ἐκτελεῖς τὴν παραγγελίαν καὶ μὰς φθάνεις εἰς Βονδέ.

Ὁ ὑπάρτης ἐνευσε καταφατικῶς καὶ ἀπεμκρύνθη.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου *Laureritior*, τὸ ἐρίπιον τοῦ ἵππου τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας ἐχλαρώθη, ὁ Ὁρθῶν ἔδραμε καὶ πάντα ἐγένοντο κατὰ τὴν συνεννόησιν.

Ὅτε ὁ Ἑρρίκος ἐφθασε τὴν συνοδίαν, ὁ βασιλεὺς Κάρολος συνδιελέγετο σπουδαίως μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν περὶ τοῦ ἀγριοχοίρου καὶ τῆς ἡλικίας του, ὥστε δὲν εἶδεν ἢ προσποιήθη ὅτι δὲν εἶδε τὸν Ἑρρίκον μείναντα ὀπίσω.

Ἐν τούτοις ἡ Μαργαρίτα κατεσκόπευε πάντας, ἐνόμισε δὲ ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς ἐταράσσεται ὡσὰκις ἐβλῆπε τὸν Ἑρρίκον.

Κατὰ τὴν ὁγδόην καὶ τέταρτον ἐφθασαν εἰς Βονδέ. Πρώτῃ δὲ φροντίς τοῦ Καρόλου ὑπῆρξε νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τοῦ ἀγριοχοίρου.

Τὸ πρόγευμα ἦτο ἕτοιμον. Ὁ βασιλεὺς ἐπιεν ἐν ποτήριον ὑγγρικοῦ οἴνου, καὶ ἐνῶ αἱ κυρίαι ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐξῆλθεν ὅπως ἐπισκοπήσῃ τὰ πέραξ,

διατάξας νὰ μὴ ἀποσάξωσι τὸν ἵππον του.

Ἐν τούτοις ἐφθασε καὶ ὁ δοῦξ τῆς Γκίζης, πάνοπλος, ὡσανεὶ ἐπορεύετο εἰς πόλεμον καὶ οὐχὶ εἰς κυνήγιον, μετὰ εἴκοσι ἢ τριάκοντα εὐπατριδῶν ὀπλισμένων ὡς αὐτός. Ἐρωτήσας δὲ ποῦ εἶναι ὁ βασιλεὺς, μετέβη εἰς συνάντησίν του, καὶ ἐπανήλθον ὁμοῦ συνδιαλεγόμενοι.

Τὴν ἐνάτην ἀκριβῶς ὁ βασιλεὺς ἔδωκεν αὐτὸς τὸ σημεῖον τῆς θήρας, πάντες δὲ ἵππευσαντες ὤρμησαν πρὸς τὸ ὀρισθὲν μέρος.

Καθ' ὁδὸν ὁ Ἑρρίκος εὔρε τρόπον νὰ πλησιασῇ εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Εἰξεύρετε, τί νεώτερον; εἶπεν αὐτῇ.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα, ἢ ὅτι ὁ ἀδελφός μου Κάρολος σὰς βλέπει λίαν ἀλλοκότως.

— Τὸ παρετήρησα εἶπεν, ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐλάβετε τὰς δεούσας προφυλάξεις;

— Φέρω θώρακα καὶ ἔχω εἰς τὴν πλευρὰν ἀξιολόγον θηρευτικὴν ἰσπανικὴν μάχαιραν, κωπτερὰν ὡς ξυράφιον, αἰχμηρὰν ὡς βελόνην, καὶ διὰ τῆς ὁποίας διατρύβω δουβλόνιον.

— Τότε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ὁ θεὸς βοηθός.

Ὁ ὀδηγὸς ἐποίησε σημεῖον ὅτι εἶχον φθάσει εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἦτο ὁ ἀγριοχοίρος.

Δ

Ο ΜΩΡΕΒΕΛ

Ἐνῶ ἡ φριδρά, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐκείνη νεολαία διέτρεχε τὴν ὁδὸν τοῦ Βονδέ, ἡ Αἰκατερίνα ἐδέχετο εἰς τὸ σπουδαστήριόν της τὸν ἄνθρωπον, εἰς ὃν πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχεν ἀποστείλει ἐπιστολήν διὰ τοῦ λοχαγοῦ τῶν φρουρῶν της.

Πλατεῖα ταινία ἐκρυσσε τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του, μακρὰ καὶ πλατεῖα σπάθη ἐκρέματο εἰς τὴν πλευρὰν του καὶ ἡ χεὶρ του ἔψαυεν ὑπὸ τὸν μανδύαν του τὴν λαβὴν μακροῦ ἐγχειριδίου.

— Ἄ! ἦλθετε κύριε! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, καθήσασα. Δὲν ἐλησημονήσατε πιστεύω ὅτι μετὰ τὸν Ἁγίου Βαρθολομαῖον, ὅτε τὸσφ λαμπρὰς μὰς παρέσχετε ὑπηρεσίας, σὰς ὑπεσχέθην νὰ μὴ σὰς ἀφήσω ἐν ἀδραναίῃ. Ἡ ὥρᾴ ἐπέστη, ἡ μάλλον ἔκαμα ἐγὼ αὐτὴν νὰ ἐπιστῇ. Εὐχαριστήσατέ με λοιπὸν.

— Δέσποινα, εὐχαριστῶ ταπεινῶς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Ἡ περίστασις εἶναι λαμπρά, κύριε. Ἄλλην ὁμοίαν αὐτῆς δὲν θά εὔρετε ὅσφ καὶ ἂν ζήσετε, ὠφελήθητε λοιπὸν.

— Περιμένω, δέσποινα. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι μετὰ τὸ προοίμιον...

— Μὴ ἡ παραγγελία εἶναι βιαία; Καὶ ὅμως ταύτας ἐπιδιώκουσιν οἱ θέλοντες νὰ προαχθῶσι. Ταύτην δὲ θά ἐφθόνει καὶ ὁ Ταβάνης καὶ αὐτός ἔτι ὁ Γκίζης.

— Ἄ! δέσποινα, πιστεύσατε ὅτι οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦναι θά ἦμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Τότε, ἀναγνώσατε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα δοῦσα αὐτῷ τὴν περγαμνὴν.

Ὁ ἀνήρεκεῖνος ἀναγνούς αὐτὴν ὠχρίασε.

— Τί! ἀνέκραξε Διαταγὴ ὅπως συλληφθῇ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας!

— Καὶ τί παράδοξον ὑπάρχει ἐν τούτῳ;

— Ἀλλά, εἶναι βασιλεὺς, δέσποινα! Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, διατάξω. Φοβοῦμαι μὴ δὲν εἶμαι τόσφ καλὸς εὐπατριδῆς.

— Ἡ ἐμπιστοσύνη μου σὲ καθιστᾷ τὸν πρῶτον εὐπατριδὴν τῆς αὐλῆς μου, κύριε Μωρεβέλ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Λοιπὸν θά ὑπακούσατε;

— Ἀφοῦ διατάτῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶναι καθήκόν μου. Ἀλλά, τί πρέπει νὰ πράξω;

— Λάβετε μεθ' ὑμῶν δώδεκα ἀνδρας πιστούς, ἢ καὶ περισσοτέρους ἂν ἦναι ἀνάγκη, καὶ συλλάβετε τον ἐν αὐτῷ τῷ Λούθωφ, τὴν νύκτα ταύτην, ἐν τῷ κοιτῶνί του.

— Ἄλλ' ἂν ἀρνηθῇ νὰ ὑπακούσῃ;

— Τί πράττετε, κύριε Μωρεβέλ, ὅταν ἦσθε ἐπιφορτισμένος νὰ ἐκτελέσητε διαταγὴν τινὰ τοῦ βασιλέως, δηλαδή ὅταν ἀντιπροσωπεύετε τὸν βασιλέα, καὶ εὔρετε ἀντίστασιν;

— Ἀλλά, δέσποινα, ὅταν ἡ διαταγὴ ἀφορᾷ εἰς ἀπλοῦν εὐπατριδὴν, καὶ οὗτος ἀντισταθῇ, τὸν φονεύω. Ἀλλὰ βασιλέα...

— Σὰς εἶπον καὶ ἄλλοτε, κύριε, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας δὲν ἀναγνωρίζει εἰς ἄλλον τοιαύτην ἰδιότητα ἐν τῷ κράτει του, ὅτι αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι βασιλεὺς καὶ ὅτι παρ' αὐτῷ πάντες οἱ λοιποὶ, καὶ οἱ μεγαλειότεροι ἔτι, εἶναι ἀπλῶς εὐπατρίδαι.

Ὁ Μωρεβέλ ὠχρίασε, διότι ἤρχισε νὰ ἐννοῇ.

— ὦ! ὦ! εἶπε, νὰ φονεύσω τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας!...

— Ἀλλά, τίς σὰς λέγει νὰ τὸν φονεύσῃτε; Ποῦ εἶναι ἡ τοιαύτη διαταγὴ; Ὁ βασιλεὺς θέλει νὰ τὸν ὀδηγήσατε εἰς τὴν Βαστίλην. Τοῦτο μόνον λέγει ἡ διαταγὴ. Ἄν δὲν ἀντισταθῇ, ἔχει καλῶς. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ θά ἀντισταθῇ, ἐπειδὴ καὶ θά προσπαθήσῃ νὰ σὰς φονεύσῃ...

Ὁ Μωρεβέλ ἐγένετο κάτωχρος.

— Ὅθι ὑπερασπισθῆτε, ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰκατερίνα. Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ παρ' ἐνὸς γενναίου, ὡς ὑμεῖς, ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν φονεύσωσι χωρὶς νὰ ὑπερασπισθῇ. Μὲ ἐννοεῖτε, δὲν ἔχει οὕτω;...

— Ναί, δέσποινα. Ἄλλ' ὅμως...

— Τί! θέλετε μετὰ τὰς λέξεις: Διαταγὴ ὅπως συλληφθῇ, νὰ γράψω ἰδιοχείρως ἕωρ ἢ κερκός;

— Ὁμολογῶ, δέσποινα, ὅτι τοῦτο θά ἔπαυε τοὺς ἐνδοιασμούς μου.

— Ἔστω, ἀφοῦ νομίζετε ὅτι ἄνευ τούτου δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγὴ.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα ἀνοίξασα τὴν περγαμνὴν ἔγραψεν ἐν αὐτῇ: ἕωρ ἢ κερκός.

— Λάβετε, εἶπε. Φρονεῖτε τώρα ὅτι ἡ διαταγὴ εἶναι τακτικὴ;

— Ναί, δέσποινα. Ἀλλά, παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ἀντὶ δώδεκα ἀνδρῶν, ὡς εἶπε, νὰ λάβω μόνον ἕξ.

— Καὶ διατί;

— Διότι, ἂν ἐπέλθῃ δυστύχημά τι εἰς τὸν βασιλέα, ὡς τοῦτο εἶναι πιθανόν, θά συγχωρήσωιν εὐκόλως ἕξ ἀνδρας, ὅτι ἐφοβήθησαν μὴ ἐκφύγῃ αὐτούς ὁ συλλη-

φθείς, ἐνῶ οὐδεὶς θὰ συγχωρήσῃ εἰς δώδεκα ὅτι δὲν ἄφησαν νὰ φονευθῶσι τοὺλάχιστον οἱ ἡμίσεις αὐτῶν πρὶν ἢ ἐγείρωσι χεῖρα ἐφ' ἐνὸς βασιλέως.

— Ὁραῖος βασιλεὺς, εἰς τὴν πίστιν μου, ἄνευ βασιλείου.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Μωρεθέλ, τὸ βασιλεῖον δὲν κάμνει τὸν βασιλέα, ἀλλ' ἡ γέννησις.

— Ἔστω, πράξετε ὡς θέλετε. Ἐν μόνον σὰς λέγω ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀφήσετε τὸ Λουβρον. Πέμψατε τὸν ἀκόλουθόν σας νὰ συναθροίσῃ τοὺς ἀνθρώπους σας, καὶ σεῖς ἀποσύρθητε εἰς τὴν ὀπλοθήκην τοῦ βασιλέως, ἐκεῖ θὰ σας φέρωσι τὸ πρόγευμα. Ὅταν δὲ ὁ υἱὸς μου ἐπανέλθῃ ἐκ τοῦ κυνηγίου, ἀποσύρεσθε εἰς τὸ εὐκτήριόν μου καὶ ἐκεῖ περιμένετε τὴν κατάλληλον ὥραν. Χαίρετε.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα, χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν συνενοχὸν της ν' ἀπαντήσῃ, προσεκάλεσε τὸν λοχαγὸν τῶν φρουρῶν Νανσοῦ καὶ τὸν διέταξε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Μωρεθέλ εἰς τὴν ὀπλοθήκην τοῦ βασιλέως.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! ἔλεγεν οὗτος ἀκολουθῶν τὸν ὀδηγόν του, προβιβάζομαι εἰς τὴν ἱεραρχίαν τῆς δολοφονίας. Μετὰ ἀπλοῦν εὐπατριδῶν, λοχαγόν· μετὰ λοχαγόν, ναύαρχον· μετὰ ναύαρχον, βασιλέα ἄνευ στέμματος. Παῖος δὲ εἰξεύρει μὴ, ἡμέραν τινά. φθάσω καὶ μέχρι βασιλέως ἐστεμμένου!...

ΛΑ'

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ

Ὁ ἀγριόχοιρος εὐρίσκετο πράγματι εἰς ἡν θέσιν εἶχον εἰπεῖ τῷ βασιλεῖ. Μόλις οἱ κύνες ὤρμησαν ἐπὶ τὰ ἴχνη του ἐξήλθε τῆς κρύπτῃς του καὶ ἔφυγε τρέχων κατ' εὐθείαν καὶ διελθὼν εἰς πεντήκοντα βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ βασιλέως Καρόλου, ὅστις καὶ ὤρμησεν ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ δούκῃς τοῦ αὐτοῦ Ἄλνσον καὶ τοῦ Ἐρρίκου, ὅστις ἐκ τινος νεύματος τῆς Μάργαρίτας ἐνόησεν ὅτι ὤφειλε νὰ μὴ ἐγκραλίπῃ τὸν Κάρολον.

Πάντες οἱ θηρευταὶ ἠκολούθησαν τὸν βασιλέα.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, κωλύματα ἀνυπέβλητα ἀνεχαίτισαν τὴν ὁρμὴν τῶν θηρευτῶν. Αἱ ὑλακαὶ τῶν κυνῶν δὲν ἠκούοντο πλέον, καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ ὀπισθοχωρήσῃ βλασφημῶν κατὰ τὴν συνήθειάν του. Ἰδὼν δὲ τὸν Ἄλνσον καὶ τὸν Ἐρρίκον εἶπεν αὐτοῖς:

— Εἰς τὴν πίστιν μου! εἰσθε ἦσοχοι καὶ ἀτάραχοι ὡς καλογραφαὶ ἀκολουθοῦσαι τὴν ἠγουμένην των. Αὐτὸ δὲν λέγεται κυνήγιον. Σὺ, Ἄλνσον, ἔχεις τόσα μῦρα, ὥστε ἂν διέβαινες μεταξὺ τῶν κυνῶν μου καὶ τοῦ ἀγριόχοιρου, θὰ τοὺς ἔκαμες νὰ χάσωσι τὰ ἴχνη του. Καὶ σὺ, Ἐρρίκεττο! Ποῦ εἶναι ὁ κοντὸς σου; ποῦ εἶναι τὸ τυφέκι σου;

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, εἰς τί θὰ με ἐχρησίμευε τὸ τυφέκιον; Εἰξεύρω ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης πυροβολεῖ κατὰ τοῦ ζῴου, καθ' ἣν στιγμὴν τοῦτο ἐπιτίθεται κατὰ τῶν κυνῶν. Τὸν δὲ κοντὸν χει-

ρίζομαι λίαν ἀδεξιῶς, διότι τὸ ὄπλον τοῦτο δὲν συνειθίζεται πλέον εἰς τὰ ὄρη μας, ὅπου κυνηγῶμεν τὴν ἄρκτον διὰ μόνῃς τῆς μαχαίρας.

— Ἡ πλῆθὴ αὕτη σῶμα πρὸς σῶμα κατὰ ζῴου, τὸ ὅποῖον δύναται νὰ πνίξῃ τὸν κυνηγόν, πρέπει νὰ ἦναι πολὺ ὠραία. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἀκούω τοὺς κύνες.

Πράγματι, ἡ φωνὴ τῶν κυνῶν ἤρχισεν εὐκρινέστερον ἀκουομένη, καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ ἀγριόχοιρος ἐφάνη τὸ δεύτερον ῥιφθὲς εἰς τὴν δάσος. Ὁ βασιλεὺς ὤρμησε κατ' ὅπτι του. Οἱ πρίγκηπες τὸν ἠκολούθησαν, ἀλλ' ἔχοντες ἵππους ἀθηνεζέρους ἔμειναν ὀπίσω.

Ὁ δούξ τοῦ Ἄλνσον, ἰδὼν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου βημάτων τὸν Γκίζης περιστοιχούμενον ὑπὸ τῶν εὐπατριδῶν του, εἶπεν εἰς τὸν Ἐρρίκον:

— Δὲν σοὶ φαίνεται ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς βασιλεὺς; Πτωχοὶ πρίγκηπες! Οὐδὲ κἂν δι' ἐνὸς βλέμματός μας τιμᾶ.

— Καὶ διατί θὰ μᾶς μεταχειρισθῇ καλλίτερον, ἀφ' ὅ,τι μεταχειρίζονται ἡμᾶς οἱ συγγενεῖς μας; ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος. Ἐ, ἀδελφέ μου! Μὴ δὲν εἴμεθα καὶ οἱ δύο αἰχμαλῶτοι ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Γαλλίας, ὁμηροῦ τοῦ κόμματός μας;

Ὁ Φραγκίσκος ἀνεσκήρτησεν εἰς τοὺς λόγους τούτους, καὶ παρετήρησεν τὸν Ἐρρίκον ὡς διὰ νὰ προκαλέσῃ ἐξήγησιν τινά. ἀλλ' οὗτος ἐσίγησε.

— Τί ἠθέλετε νὰ εἰπῆτε, Ἐρρίκε; εἶπεν ὁ δούξ, ἰδὼν ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἐσίγη.

— Ἦθελαν νὰ εἶπω, ἀδελφέ μου, ἀπήντησεν οὗτος, ὅτι αὐτοὶ οἱ τόσῳ καλῶς ὠπλισμένοι, φαίνονται ὡς ἔχοντες ἐντολὴν νὰ μᾶς φυλάττωσιν. Ἐχουσι δὲ τὸ ἦθος ἀνδρῶν ἀξιούντων νὰ κωλύσωσιν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ν' ἀποδράσωμεν.

— Ν' ἀποδράσωμεν; Καὶ διατί; εἶπεν ὁ Ἄλνσον προσποιούμενος θαυμασίως τὸν ἐκπεπληγμένον.

— Ἐχετε θαυμασίον ἰσπανικὸν ἵππον, Φραγκίσκε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ἀκολουθῶν τὴν σκέψιν του, καὶ τοι φαίνόμενος ὡς μεταβάλλον θέμα ὀμιλίης, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ διήνυεν ἐπτὰ λεύγας εἰς μίαν ὥραν, καὶ εἴκοσι λεύγας ἄχρι τῆς μεσημβρίας. Ὁ καιρὸς εἶναι ὠραῖος. Τοῦτο, εἰς τὴν πίστιν μου, εἶναι ἀρκετὰ προκλητικόν. Ἰδέτε τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον πλάγιον δρομίσκον. Δὲν σας γαργαλίζει; Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ με τρῶγουν οἱ πτεριστῆρες.

Ὁ Φραγκίσκος οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἐρυθρίασας ὠχρίασεν ἀμέσως. Εἶτα ἔτεινε τὸ οὖς ὡσανεὶ ἤκουε τοὺς ἀλλαλαγμοὺς τῆς θήρας.

— Ἡ περὶ Πολωνίας εἰδήσις, ἐσκέφθη ὁ Ἐρρίκος, ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της. Ἐπιθυμεῖ νὰ φύγω, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν φεύγω χωρὶς αὐτόν.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν σκέψιν ταύτην, καὶ πολλοὶ τῶν ἐξωμοσάντων Οὐγονόττων, αἵτινες ἀπὸ δύο ἢ τριῶν μηνῶν εἶχον ἐπανέλθει εἰς τὴν αὐλήν, ἔφθασαν καλπάζοντες καὶ ἐχαιρέτισαν τοὺς δύο πρίγκηπας διὰ μειδιάματος λίαν ἐλευκιστοῦ.

[Ἐκεῖται συνέχισις].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον).

IB'

Ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ τεμένου *Soultan Mejmēt*, αἱ ὁδοὶ περιπλέκονται ὡς ἡ μακρίνη τολύπη ὀκνηρᾶς δούλης. Ὑπάρχουσιν ἐκεῖ τόσαι πλατεῖαι καὶ σταυροδρόμοι καὶ ὁδοὶ μὴ διασκατὰι (τσικμάζ-σοκάκι), ὥστε ἀπαιτεῖται ἀπόλεια πολλοῦ καιροῦ, ὅπως μάθῃ τις τοὺς περιελιγμοὺς αὐτῆς.

Πρῶτον τινὰ Μαῖου, ὅτε οἱ κίτρινοι νάρκισσοι πωλοῦνται κατὰ σωρούς ἐν Σταμπούλ, οἱ δὲ πωληταὶ τοῦ δροσεροῦ ὕδατος περιφέρονται κρατοῦντες μεγάλα ὑάλινα δοχεῖα μετὰ πῶμα ἐκ πάγου, ὅπερ ὁ ἥλιος ἀναδέχεται νὰ τήξῃ, καὶ φωνάζουσι μετ' ὄλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων αὐτῶν: *Μποὺζ - μποὺζ, λὸὺ σου!* ὅτε τὰ μικρὰ ἐργαστήρια τῶν σιδηρωτῶν τῶν *φροῖων*, καφεπωλῶν καὶ τῶν παντοπωλῶν, τὰ ἄνευ ἐμπροσθίων, σκιαζονται μόνον ὑπὸ σκηνῆς ἐκ χονδρῶν πανίων, ὡς τὰ τῶν ἰστίων (τένταις), αἱ δὲ σκιερὰὶ γωνίαι τῶν ὁδῶν κατέχονται ὑπὸ τῶν πωλητῶν *καρπουζίων* καὶ *πεπονίων*, φορτίου πλοίου, ὅπερ οἱ ναῦται ἔχουσιν ἐκεῖ, ὅτε ὁ κυανοὺς καὶ διάφυρος οὐρανὸς ἐφαπλοῦται ἐπὶ τῆς πόλεως, ἐπαργυρῶν τοὺς στιλπνοὺς θόλους τῶν τζαμίων, τότε, λέγω, ἡ *Εὐρώπη* δὲν εἶναι πλέον ἀξία τοῦ ὀνόματός της! Αἱ λευκαὶ ἐνδυμασίαι, τὰ *βουρνοῦζια* καὶ οἱ *φρετζέδες* διασταυροῦνται ἐν ταῖς κακῶς ἐστρωμέναις ὁδοῖς τοῦ Τουρκικοῦ ἄστεως, ὅπερ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἀπέχει εὐρωπαϊκῆς χώρας πλέον τῶν χιλίων λευγῶν, ἐνῶ αὕτη τὴν φιλοξενεῖ ἐν τοῖς κόλποις της!

Τὰ μουσουλμανικὰ ἦθη φέρουσιν ἐν ἑαυτοῖς ἴδιον τύπον καὶ χαρακτῆρα, καὶ δὲν ἀφομοιοῦνται ὑπὸ κλίμα εὐρωπαϊκόν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας παριστῶσιν ὅψιν ἀγρίαν καὶ ποιητικὴν, ἣν μόνον οἱ αἰῶνες καὶ αἱ διὰ τούτων ἐπισυμβαίνουσαι μεταβολαὶ δύναται νὰ τροποποιήσωσιν. Ἡ Ἰσπανία δὲν διετήρησεν ἐπὶ πέντε αἰῶνας τὸν μοναδικὸν τύπον, ὃν οἱ Μαῦροι ἀφῆκαν ἐπ' αὐτῶν;

Τὸ ἄπιστον Βυζάντιον δὲν ἐνθυμεῖται πλέον τοὺς αὐτοκράτορας του. Ὑδραγωγεία τινὰ κατηρειπωμένα, ὀχυρώματα, ἐφ' ὧν οἱ Τοῦρκοι ἔστησαν τὰς κατοικίας των, ἰδοὺ, μετὰ τῆς Ἁγίας Σοφίας, τὰ μόνα ἴχνη τῆς λαμπρότητός των... Οἱ Ἕλληνικοὶ σταυροὶ κοσμοῦσι τοὺς τοίχους τοῦ λαμπροῦ τούτου τῆς Βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἀριστουργήματος, καὶ ὅταν ἡ ἀσβεστος, ἣν οἱ βάρβαροι ἐπέχρισαν ἐπὶ τῶν ἐκ μωσαϊκοῦ τοίχων καταπίπτῃ, παρατηροῦνται ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ τῆς ἐκκλησίας, παρὰ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, αἱ παμμεγέθεις πτέουγες ἀγγέλου χριστιανοῦ... ἀκτίνα ἐλπίδος, ἣν οἱ ὀρθόδοξοι θεωροῦσιν ὡς σύμβολον καὶ αἰωνὸν αἴσιον γλυκέος πόθου...

Ἐν *Soultan Mejmēt* ἐπεκράτει μεγάλη καὶ ἀδιάκοπος κίνησις, προερχομένη ἐκ τῆς γειτνιασεως τῆς ἐκτάκτου ἀγορᾶς (*παζάρ*),

1 Διότι τὰ Ἀσιατικὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀγῆς συμβαίνουσιν.

ἧτις συγχροτεῖται ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ ἰκάνον πλῆθος χανουμισσῶν λιτῶς ἐνδεδυμένων καὶ ἀκολουθουμένων ὑπὸ τῶν θεραπειῶν, ἐξετέλουν τὰς ἀγορὰς αὐτῶν, προφυλαττόμενοι ὅσον ἠδύναντο κατὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων διὰ μεγάλου ἀλεξιβρόχου καὶ πυκνοῦ γιασμακίου.

Ἐν τῷ πυκνῷ πλήθει, τῷ ἐκπληροῦντι τὴν ἀγοράν, νεαρά τισ χανουμισσα, φορούσα μαῦρον φερετῖέρ, αὐστηρῶς κεκαλυμμένη τὸ πρόσωπον καὶ συνοδευομένη ὑπὸ θεραπεινίδων, ἐν αἷς καὶ γραῖα καθίνα (χυρὰ) ἐζήτηε νὰ περισκοπήσῃ τὴν θέσιν, ἢ ἄλλως νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον τῆς ἐν ταῖς πολυαριθμοῖς ὁδοῖς, αἵτινες ἠνοίγοντο ἐνώπιόν τῆς.

— Νομίζω, Ἀζιβέ-Χανούμ, τῇ ἔλεγεν ἡ γραῖα Ὁθωμανίς, ὅτι θὰ ἦτο φρονιμώτερον νὰ ζητήσωμεν παρά τινος τῶν μολλάδων τοῦ τζαμίου νὰ μᾶς δεῖξῃ τὴν οἰκίαν τῆς Ῥεμῦ - Χανούμ, διότι, μὰ τὸν Θεόν, ἐνδεχόμενον νὰ χάσωμεν ὅλην μας τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ εὕρωμεν τὴν οἰκίαν τῆς κατὰ τὴν ἀσαφῆ διεύθυνσιν ταύτην: «Μέγαρον κίτρινον, πλῆσιον τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτ». Πάντα τὰ κοράκια εἶναι κίτρινα ἐν ταύτῃ τῇ κατραμμένη συνοικίᾳ!

— Ἐχεις δίκαιον, ὁ καιρὸς μας εἶναι πολύτιμος, καὶ ὁ θεὸς μου δυνατὸν νὰ ἀνησυχῆσῃ ἂν μείνωμεν εἰς τὴν ἀγοράν πλέον τοῦ συνήθους.

Ἡ γραῖα καθίνα εἰσήλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ τεμένους, καὶ ἀποτεεινομένη εἰς νεανίσκον τινὰ πλύνοντα τοὺς βραχίονας, ὡς συνηθίζουσι νὰ κάμνωσιν οἱ Τούρκοι πρὸ τῆς προσευχῆς, ἐν τινι κρήνῃ, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῇ δεῖξῃ τὴν οἰκίαν τῆς Ῥεμῦ-Χανούμ, χήρας τοῦ Χουσεῖν-Χότζα.

— Ὡ! ἐδῶ πλῆσιον εἶναι, εἶπεν, ἰδοὺ, χανουμισσα, πάρετε αὐτὸν τὸν μικρὸν δρόμον ποὺ εἶναι ἴσως ἐμπρὸς καὶ ἐκεῖ, ἀντικρὺ εἰς τὸ *καρὰ κέλλ* τῶν *ζαπιέδων* εὐρίσκεται τὸ κίτρινον κονάκι ποὺ ζητεῖτε.

Ἡ καθίνα ἠυχαρίστησε τὸν παῖδα καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀζιβέ καὶ τὴν δούλην αὐτῆς, αἵτινες εἶχον σταθῆ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας.

Κατὰ τὰς δοθείσας ὁδηγίας, ἔφθανον εἰς τὴν ξυλίνην οἰκίαν κεχρωματισμένην διὰ κιτρίνου χρώματος, τὸ δὲ χρῶμα τοῦτο φαίνεται ὅτι ἐγένετο παραδεκτὸν ὑπὸ τῶν φανατικῶν Μουσουλμάνων.

Πρὶν ὑψώσῃ τὸ ρόπτρον τῆς θύρας, ἡ Ἀζιβέ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς γραίας καθίνας.

— Νὰ κρούσωμεν ἄρα γε; εἶπεν. Βλέπετε; τρέμω σύσσωμος! ὁ Θεὸς ὅμως γνωρίζει ὅτι ἡ πράξις, ἣν μέλλω νὰ πράξω, δὲν εἶναι ἔνοχος... ἐκτελῶ καθ' ὅλα ὅ,τι μοὶ διέταξεν ὁ ταλαίπωρος Τεφθῆκ πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ!... Ἄλλ' ὅ,τι ἐν αὐτῇ κακὸν εἶναι τὸ ν' ἀπαντήσω τὸν Ῥεσιδ-Μολλάν, ὅστις νομίζει ὅτι εἵμεθα ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ ὑπάγομεν εἰς τοῦ Τζελάλ-Βέη!...

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ἀγαπητῆ μου Ἀζιβέ, ἀπήντησεν ἡ γραῖα, ἡ καρδιά συγκινεῖται εὐκόλως. Εἰς μόνος στεναγμὸς τὴν διεγείρει, ἐν δάκρυ τὴν κατακλύζει, ἐν μειδίαμα τὴν εὐφραίνει. Πιστεύσατε

τὴν πείραν καὶ τὴν φιλίαν μου, καὶ κρούσατε εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν, εἰς ἣν φέρετε τὴν εὐδαιμονίαν!

Ἡ νεανίς ὑπήκουσε καὶ ἡ θύρα ἠνεψήθη ὁδηγοῦσα εἰς κηπᾶριον πεφυτευμένον μὲ φιλλῦρας ἀνθούσας. Ἐπὶ σχοινίων μεταξὺ τῶν δένδρων ἐκρέμαντο ἀσπρόρουχα μυρόβρεχτα. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, πλῆσιον δεξιμενῆς, τὰ παιδία ἔπαιζον ῥίπτοντα λίθους εἰς ἀκίνητον ὕδωρ, καὶ εὐθύμως γελῶντα εἰς ἐκάστην ἐπιτηδεῖαν βολήν. Ἰδόντα τὰς ἐπισκεπτομένας τὰ παιδία ἔπαυσαν τὸ παίγιόν των καὶ ἔφυγον, ὡς τὰ ἐπὶ τῶν δένδρων ἔδοντα πτηνά, ἅτινα σιωπῶσιν ἄμα ἐλαχίστη τις πνοὴ διαταράξῃ αἴφνης τὰ φύλλα.

Ἡ Ῥεμῦ-Χανούμ εἶναι ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ἀζιβέ δούλην τινὰ, ἧτις ἐλθοῦσα εἰς προὔπαντήσιν τῆς, ἐρίλησε τὸ κράσπεδον τοῦ μανδύου τῆς κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ὁθωμανῶν.

— Ὅρισατε, ἀναβῆτε, εἶπεν, εἰσάγουσα τὰς ξένας εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

Ἡ αἴθουσα αὕτη δὲν ἦτο μὲν ἐπιδεικτικὴ, ἀλλ' ἦτο καθαρὰ τοσοῦτον, ὥστε κατέθελγε τοὺς ὀφθαλμούς. Τὰ χαρέμια τῶν Τούρκων, περὶ ὧν ἐν γένει ἔχουσιν ἰδέαν ἀταξίας καὶ ἀκηδίας, ἀπ' ἐναντίας διατηροῦνται μετὰ πολλῆς τάξεως καὶ φιλοκαλίας ἰκανῆς νὰ προξενήσῃ τιμὴν καὶ εἰς τὴν καλλίστην οἰκοδόσποιον. Τὰ ἀσπρόρουχα πλυνόμενα καὶ σιδερονόμα ἐν τῷ κονακίῳ, εἶναι λευκώτατα καὶ ἄσπιλα, ἀνακιδόντα εὐδρίαν νάρδου καὶ ἐρυθροξύλου, τὰ ἀνάκλιτρα καλύπτονται δι' ἐπικαλυμμάτων λευκῶν καὶ νεοπλύτων, κεκοσμημένων διὰ χρωματιστῶν ἀνθέων· τὰ δ' ἐξ ἀβαφοῦς ξύλου δάπεδα πλυνόμενα πᾶσαν πρωίαν, δὲν φέρουσιν οὐδὲ ἴχνος κονορτοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ τοῖχοι καὶ τὰ ἀθυρμάτια, τὰ κοσμοῦντα τὰς κοσμηματοθήκας.

Ὁ θάλαμος, ἐν ᾧ ἔμεινεν ἡ Ἀζιβέ, εἶχεν εὐμέγεθες ἀνάκλιτρον, κοσμοῦν τὸ ἔνδον τοῦ δωματίου τούτου, καὶ κατὰ τοὺς ὀθωμανικοὺς *σοφάδες*, ἦτο καὶ οὗτος τεθειμένος ὑπὸ τὰ δικτυωτὰ κρήθουρα. Λεμόνια πρόσφατα ἦσαν τεταγμένα στοιχηδὸν ἀνωθεν τῆς φλιάς τῶν θυρῶν, μεταξὺ πλαισίων μὲ ἀραβικὰς ἐπιγραφάς, τὰς μόννας ἐπιτρεπομένας παρὰ τοῖς Μουσουλμάνοις. Ἐν ἐκ τῶν ῥητῶν τούτων, γεγραμμένον χρυσοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάσεως κυανῆς, ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς Ἀζιβές ὡς παρήγορον ἀξίωμα: *Μεισαμὲρ ζαφὲρ* (Ἡ ὑπομονὴ φέρει εὐδαιμονίαν).

— Νὰ εὐδοκῆσῃ ὁ Θεὸς ὅπως ἀληθεύσῃ τοῦτο καὶ ὡς πρὸς ἐμέ! εἶπε κατὰ νοῦν ἡ νεανίς.

Ἐπὶ εὐρωπαϊκοῦ ἀνακλίντρου μαλλίνου δαμασκηνοῦ, ἐφάνετο ξίφος κυρτόν, οὐτινος ἡ ἐκ λευκοφαίου ἀχάτου κομφὴ λαβὴ ἐδείκνυε βαθμὸν ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ. Μονόπουν τραπέζιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου, μὲ καθίσματα εὐρωπαϊκοῦ συρμοῦ, ἐπιπλὸν ἐκ περισσοῦ, ὅπερ σπανίως μεταχειρίζονται οἱ Ὁθωμανοί, ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ βιβλίων καὶ λευκωμάτων. Μελανοδοχεῖον περσικόν, κάλαμοι τουρκικοὶ καὶ περγαμηναὶ γεγραμμένα ἐδήλουν ὅτι

ὁ Τζελάλ - Βέης τὰς ἡμέρας του κατηνάλισκεν εἰς ἔργα ἀλλοίας φύσεως καὶ οὐχὶ μόνον εἰς τὸ νὰ πίνῃ τὸν εὐώδη καφὲν τῆς Μέκας καὶ νὰ καπνίζῃ τὸν ἀρωματώδη καπνὸν τῆς *Γένιτσε*.

Ἡ Ῥεμῦ-Χανούμ εἰσήλθε καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ἀζιβέ ἐξήταξε τὴν λιτὴν ἀποσκευὴν τῆς. Ἡ γραῖα αὕτη ἐφαίνετο ὅτι ἠτό ποτε ὠραία, διότι ἐπὶ τῶν χαρακτήρων καὶ ἐν τῷ βαδίσματι αὐτῆς ἔμεινεν ἔτι θάρρος τι καὶ εὐγένεια, ἄπερ τὸ μεμαραμμένον κάλλος διατηρεῖ ὡς ἐκπτωτον βασιλείαν.

Ἡ Ἀζιβέ ἠγέρθη καὶ τὴν ἐχαίρεισε μὲ τὸ γλυκὺ καὶ γαλήνιον τῆς μειδίαμα.

— Καλῶς ὠρίσατε, χανουμισσα, εἶπεν ἡ Ῥεμῦ μετὰ προθυμίας πολλαπλασιάζουσα τοὺς χαίρεισμούς τῆς. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἦλθον εἰς ἐπίσκεψίν σας, καὶ σὰς εἶπον πόσον ἐβελτιώθη ὁ δυστυχῆς Τζελάλ καὶ ὅτι διῆγε βίον σῶφρονον, μοναστικόν καὶ φιλεργόν ἀπὸ τριῶν ἑβδομάδων ἐργάζεται διὰ τὸν μολλάν τοῦ Σουλτάν-Μεχμέτ. Ὁ ἀγαπητὸς νεανίας ὀνειροπολεῖ τὴν προσεγγίζουσαν μόνον ἡμέραν, καθ' ἣν θέλει σὲ ὀνομάσει σύζυγόν του, καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πατρὸς του.

[Ἐπειτὰ συνέχεια.]

ΕΡΩΣ ΑΙΩΝΙΟΣ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ].

(Συνέχεια καὶ τέλος ἰδὲ προηγούμενον φύλλον)

— Λάλει, λάλει, Νοέμη! ψιθυρίζει ὁ Ἐδουάρδος.

Ἐκείνη θέλει νὰ λαλήσῃ, ἀλλὰ μόνον ἄναρθρος ἢ ὡς ἐξέρχεται τοῦ ἀποπνιγομένου λάρυγγός τῆς καὶ οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς πληροῦνται δακρύων, ἅτινα ὡς μαργαρίται κυλινδρῶνται ἐπὶ τῆς ἀβρᾶς χειρὸς τοῦ πρίγκηπος.

Δάκρυα γυναικὸς εἶναι τραύματα ἐγχειριδίου διὰ τὸν προκαλοῦντα αὐτὰ.

Ὁ Ἐδουάρδος σταυρώνει τοὺς βραχίονάς του ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡσεὶ θέλων νὰ καταστείλῃ τὸν παλμὸν τῆς καρδίας του, διὰ δὲ ὑπερανθρώπου προσπάθειας:

— Ὑγείαινε, Νοέμη, λέγει αὐτῇ, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν αὐτὴν μετὰ σοῦ στέγην. Ὑγείαινε — διὰ παντός... ὑγείαινε...

— Ὑγείαινε διὰ παντός! ἀπαντᾷ ἐν λυγμοῖς ἡ Νοέμη.

Ἐκεῖνος ἀπομακρύνεται, ἡ δὲ νεανίς παρακολουθεῖ αὐτὸν βραδέως καὶ, ὅτε ὁ Ἐδουάρδος στρέφεται καὶ προσηλώνει ἐπ' αὐτῆς τὸ ἐμφανὸν ἔρωτα, θλίψιν καὶ ἀπελπισίαν βλέμμα του, ὁρμᾷ ἐπ' αὐτοῦ καὶ περιβάλλουσα μετ' ἀγρίου πάθους τὸν τράχηλόν του, διὰ τῶν βραχιόνων τῆς, ζητεῖ ἀπλήστως διὰ τῶν χειλέων τῆς τὰ χεῖλη τοῦ πρίγκηπος καὶ ἀνευρίσκει τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον ἀπέτεινεν αὐτῇ αἰώνιον ἀποχαίρεισμον!

— Ὡ! καὶ υἱὸς ἐπαίτου ἐὰν ἦσο, θὰ σὲ ἠγάπων, ἀναφωνεῖ ἡ Νοέμη· ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀπολέσω διὰ παντός· εἶμαι ἰδικὴ σου, αἰωνίως ἰδικὴ σου.

Τὸ φέγγος τῆς σελήνης καὶ τὰ ἀρώματα τῶν ἀνθέων εἶναι μάρτυρες τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης ἐξομολογήσεως.

Οὐδ' ἔδει νὰ παρίστανται ἕτεροι μάγιστροι! . . . Ὁ Ἐδουάρδος εἶναι υἱὸς μεγάλου βασιλέως καὶ ἡ μέλλουσα βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας κεῖται ἔτι ἐν νορμανδικῇ κοιτίδι ὑπὸ τὴν σκιὰν δουκικοῦ στέμματος. Οἰκτεῖρων σιγῇ δὲν εἶναι ἴσως προτιμωτέρα τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος ; . . .

Ἄλλως τε, δύναται ἡ Νοέμη νὰ καταστρέψῃ, διὰ μιᾶς λέξεως, τὰς γλυκεῖας ἐλπίδας τοῦ Ῥοβέρτου καὶ ν' ἀπογοητεύσῃ τοσοῦτον σκληρῶς τὴν ἀγαθὴν λαίδην Σιδονίαν ;

Ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ μυστηρίου, ὁ φλέγων ἔρωσ αὐτῶν κηθίσταται ὁσημέρην γίγας· ἀγκυπῶνται καὶ τοῦτο ἀραεῖ.

Οὐδὲ μεριμνῶσι περὶ τοῦ μέλλοντος· τί ἐνδιαφέρει αὐτοῖς ;

Θὰ περιμεινῶσιν ἔτη, πενταετίαι καὶ δεκαετίαι μέχρι οὗ τὸ βασιλικὸν διαδῆμα στέψῃ τὴν μέλαιναν κόμην τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως, ὅτε οὗτος θέλει δύνασθαι ν' ἀπολουθῆσιν ἐλευθέρως τοὺς πόθους τῆς καρδίας του.

Οὕτως ὄνειροπολοῦσιν οἱ δύο ἐρχστικὲς εἶναι δὲ μακάριοι ἐν τῷ προστατεύοντι τὸν ἔρωτα αὐτῶν πυκνῷ σκότει.

Εἰς τὸ φῶς ὅμως τῆς ἡμέρας εἶναι ὅ,τι καὶ προηγουμένως· ἐκεῖνος μὲν ὁ υἱὸς μεγάλου βασιλέως, αὕτη δὲ ταπεινὴ ὑπήκοος.

Ὁ δὲ Ῥοβέρτος ; Οὐδὲν ὑπόπτει καὶ, ὁσάκις ὁμιλεῖ μετὰ τοῦ Ἐδουάρδου περὶ τῆς Νοέμης, ἐρωτᾷ αὐτὸν ἀφελῶς :

— Δὲν εἶναι ὠραία ;

Τὴν ἡμέραν ὁ Ῥοβέρτος μένει παρὰ τὴν Νοέμη, ἥτις συνομιλεῖ τόσο ἡδέως καὶ τρυφερῶς μετ' αὐτοῦ, ὡς ἐν ἡλικίᾳ παιδίου ἢ ἀσθενείας, ἔχων ἀνάγκην τῶν φιλοστοργωτέρων φροντιδῶν.

Τὴν δὲ νύκτα κοιμᾶται ἡσυχος καὶ ὀνειρεύεται τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς ἐξαδέλφης καὶ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του.

Καὶ ἡ λαίδην Σιδονίαν ; Δὲν ἐρωτᾷ πλέον τί συνέβη εἰς τὴν προσφιλῆ αὐτῆ· γινώσκει ὅτι ὁ ἔρωσ ἀρκεῖ τῆς καρδίας τῆς Νοέμης καὶ πιστεύει ὅτι ἐράται τοῦ Ῥοβέρτου.

Σιγῇ θανάτου βασιλεύει ἐκ νέου εἰς τὸν πύργον τῶν Βωφόρτ.

Ἡ δ'αὖς τοῦ πολέμου, τοῦ φοβερωτέρου πάντων τῶν πολέμων, τοῦ ἐμφυλίου, ἐπισαίνει τὴν ἀπαισίαν φλόγα τῆς ἐπὶ τῆς χώρας.

Οἱ ἀντάρται θέλουσι νὰ καταβιάσωνται τοῦ θρόνου τὸν γηραιὸν βασιλέα Ἐρρίκον Γ' καὶ ν' ἀναβιάσωνται ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἐξαδέλφον του.

Ἡ μερὶς τῶν ἀνταρτῶν ὁσημέρην ἐξογκοῦται, ἐνῶ ἡ τοῦ βασιλέως ἀρκεοῦται.

Ὁ Ῥοβέρτος Λανδσέερ ὁδηγεῖ τοὺς ἀνδρειότερους, τοὺς χιλιούς γίγαντας τῶν Λανδσέερ καὶ τῶν Βωφόρτ, οἵτινες μάχονται παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πρίγκηπος Ἐδουάρδου καὶ τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὁ ἔχθρὸς ἀποκαλεῖ ἀηττήτους.

Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος μαινεται μέχρι πρὸ αὐτῶν τῶν πυλῶν τοῦ πύργου τῶν Βωφόρτ καὶ φθινοπωρινὴν τινα πρωίαν τὸ

στράτευμα τῶν Λανδσέερ διέρχεται τὴν αἰωρητὴν γέφυραν, ὅπως μέχρι ἐσχάτων ἀμυνθῆ κατὰ τοῦ ὑπερισχύοντος ἐχθροῦ.

Ἡ αὐλὴ τοῦ πύργου πληροῦται αἰδηροφράκτων μαχητῶν, πᾶν δ' οὕτινος ἐφείσθη ὁ πνευρὸς ἀνεμὸς τοῦ φθινοπώρου ἐν τῷ κήπῳ καταπέτῃθη ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ πύργου ἀσχολοῦνται νυχθημερὸν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν τραυματιῶν καὶ εἰς τὴν νοσηλείαν τῶν ἀσθενῶν.

Βαθεῖα θλίψις ζωγραφεῖται ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Νοέμης καὶ τοῦ Ἐδουάρδου· δὲν εἶναι πλέον κενὸς ἐρώτων, προκειμένου περὶ τῆς ἐπικειμένης ἀπωλείας ἐνὸς βασιλείου !

Ἡ φρουρὰ ἐπκνέρεται πάντοτε ἀραιότερα μεθ' ἐκάστην ἔξοδον, τὰ τρόφιμα ἐλκττοῦνται, αἱ περειαὶ τοῦ βασιλόπικιδος κηθίστανται ὠχρότεροι, ἀναλογιζομένου τὴν αἰχμηλώσιν τοῦ πατρὸς του, πάντες δ' ἐρωτῶσιν ἐξυτοῦς : — Τί δέον γενέσθαι ;

Πλὴν πρωίαν, τινὰ λευκαὶ σημαῖαι κυματίζουσιν εἰς τὸ μέχρι πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ πύργου ἐκτεινόμενον ἐχθρικὸν στρατόπεδον. Ἡ αἰωρητὴ γέφυρα καταβιάζεται καὶ κῆρυξ εἰσέρχεται ἐν τῷ πύργῳ.

Λαμβάνει μακρὰν συνέντευξιν μετὰ μόνου τοῦ πρίγκηπος Ἐδουάρδου, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς ὀφθαλμούς, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κήρυκος, λάμπει μελαγχολικὴ φλόξ καὶ ὅστις, τετραγαμμένος, ἀποφεύγει τὰς ὑπὸ τῆς Νοέμης ἀπειθυνομένης αὐτῷ ἐρωτήσεως.

Μετὰ μεσημβρίαν, ἕτεροι ἄγγελοι προσέρχονται ἐκ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ἐνῶ δ' ἡ θλίψις σπκράσσει τὴν καρδίαν του, ἡ αἰσχύνη καὶ ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως πορφυροῦσι τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰ χεῖλη του ψιθυρίζουσι τὸ ὄνομα τῆς Νοέμης, ὁ Ἐδουάρδος ὑπογράφει, διὰ χεῖρὸς στερεᾶς, τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου, ὅστις μέλλει νὰ ἐνώσῃ αὐτὸν αἰωνίως μετὰ τῆς Μαργαρίτας, θυγατρὸς τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ἴσως δὲν τὸ ἤξευρε ; Δὲν προῦκειτο περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ πατρὸς του, περὶ τῆς εἰρήνης τῆς σπαρτασσομένης Ἀγγλίας ; Δὲν ἦτον ἀναγκάσιον νὰ στερεώσῃ τὸν κλονιζόμενον θρόνον ;

Ἴσως δὲν ἠδύνατο νὰ εὐρεθῇ ἀπομεμακρυσμένη τις γωνία, ἐν ἣ ν' ἀποκρύψῃ τὸ πολῦτιμον κειμήλιόν του, τὴν προσφιλῆ Νοέμην, ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ὁποίας νὰ ἐπκνακνῆται ἐκ τῶν κόπων καὶ τῆς ἀνίας τοῦ ἐν τῇ αὐλῇ βίου ;

Τοῦτο ὁ Ἐδουάρδος θέλει νὰ τῇ εἴπῃ· ἐπιθυμεῖ νὰ καταστήσῃ αὐτῇ γνωστὴν τὴν θλιβεράν ἀνάγκην, νὰ κάμῃ αὐτὴν νὰ σιωπήσῃ καὶ ν' ἀπορροφήσῃ, δι' ἀπειρῶν ἀσπκσμῶν, τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

Ἐντοσοῦτῳ ἡ Νοέμη ἴστανται ὀπισθεν ἐπκλξεως τοῦ πύργου καὶ παρκατρεῖ, ἐκπληκτος, τὴν ἐν τῷ ἐχθρικῷ στρατοπέδῳ ἀσυνήθη κίνησιν, διότι οἱ ἀντάρται αἰρουνσι τὰς σκηνὰς καὶ ἐτοιμάζονται πρὸς ἀναχώρησιν.

Νέος δὲ τις στρατιώτης, ὅστις λατρεύει τὴν πυργωδέσποιναν ὡς θεάν, κληθεῖς ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἐρωτηθεῖς, ἀποκρίνεται :

— Εὐγενὴς κυρία, οἱ χαρμόσυνοι ἦχοι τῶν κωδῶνων θέλουσιν ἀναγγεῖλαι εἰς τὴν χώραν, ἐντὸς μικροῦ, τὴν εἰρήνην. Ἡ Ὀραία Μαργαρίτα, θυγάτηρ τοῦ ἀντάρτου Ἰωάννου, νυμφεύεται τὸν ἀγαπητὸν ἡμῶν πρίγκηπα Ἐδουάρδον. Τὸ συμβόλαιον ὑπεγράφη ἀκριβῶς εἰς τὸν πύργον. Ναί, ναί, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀληθές, εὐγενὴς κυρία, μοιλοῦντι μὲ παρκατρεῖτε δυσπίστως. Ἴδου, πλησιάζει ὁ ἀρχηγὸς ἡμῶν Ῥοβέρτος Λανδσέερ, τὸν ὁποῖον δύνασθε νὰ ἐρωτήσητε, προσέθηκεν ὁ στρατιώτης, ἐνῶ ἡ Νοέμη, ὠχρὰ καὶ ἀκίνητος ὡς ἀγκυμα, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ τείχους, διότι αἰσθάνεται ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις τῆς.

Ὁ νεκρὸς στρατιώτης ἀποσύρεται μετὰ σεβασμοῦ καὶ οἱ δύο ἐξαδέλφοι μένουσι μόνοι.

— Εἰρήνη, εἰρήνη, ἀναφωνεῖ ὁ Ῥοβέρτος· ἡ δ'αὖς τῆς διχονοίας ἐσθέσθη καὶ ἐπὶ τῆς Ἀγγλίας λάμπουσιν αἱ δ'αὖς τοῦ ὑμεναίου. "Ω ! Νοέμη, τώρα, ἐξκκολουθεῖ, θλίβων τρυφερῶς τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος, ἐπίτροψόν μοι μίαν ἐρώτησιν. Δύναμι νῦν νὰ ἐλπίσω ἐπὶ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ὑπὲρ σοῦ πάντοτε ἠσθάνθην καὶ αἰσθάνομαι καὶ τὸν ὁποῖον ζηλοτύπως ἀπέκρυφα εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου ;

— Εἶναι ἀληθές ; ἐρωτᾷ ἡ νεανίς, ἀπαλλασσομένη τοῦ τρυφεροῦ ἐγκαταλισμοῦ τοῦ φίλου τῆς· εἶναι ἀληθές, Ῥοβέρτε — νυμφεύεται τὴν Μαργαρίταν ;

— Ναί, ὁ Ἐδουάρδος νυμφεύεται τὴν Μαργαρίταν του καὶ ὁ Ῥοβέρτος τὴν Νοέμην του, ψιθυρίζει ὁ νεκρὸς ἀρχηγός, ἐνῶ θέλει νὰ θλίψῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκυλὴν του.

Ἐκεῖνη ὅμως ἀπωθεῖ αὐτὸν ἀποτόμως· φλόγας πυρὸς ἐκπέμπουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς καὶ ὑπόκωφος μνηκθυμὸς ὀργῆς ἐξέρχεται τοῦ λάρυγγός τῆς.

Δὲν εἶναι πλέον ἡ δειλὴ ἔλαφος, ἀλλ' ἡ ποτὲ ἀγρὶξ Νοέμη—ὁ δαίμων ἐνίκησε τὸν ἀγαθὸν ἄγγελόν τῆς.

Σύρει πρὸς ἐξυτὴν τὴν λευκὴν κεφαλήν του ἐξαδέλφου τῆς, προσεγγίζει τὸ στόμα εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ καὶ ψιθυρίζει διὰ ἤχου πενήθμου :

— Ὅρκισθητι, Ῥοβέρτε, ὅτι θέλεις ἐπακούσει μιᾶς παρκατλήσεώς μου, ἀφοῦ δὲ τὸ πρᾶξις, θὰ εἶμαι ἰδική σου, διὰ πνευτὸς ἰδικῆ σου !

Ὁ Ῥοβέρτος ἐννοεῖ μόνον τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι ἡ Νοέμη θέλει εἶναι σύζυγός του καὶ ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του, ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ μαχητοῦ ὀμνύει νὰ ἐπακούσῃ τῆς παρκατλήσεως τῆς Νοέμης.

Τὶ ἐπιθύρουν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ; Διατί, εἰς τὰς λέξεις τῆς ἀγαπητῆς νεάνιδος, ὁ Ῥοβέρτος γονυπετεῖ καὶ καλύπτει, διὰ τῶν χειρῶν, τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν του ;

Ἡ Νοέμη, ἀκαμπτος, ἐξκκολουθεῖ νὰ ἐνστάξῃ τὸ δηλητήριον εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ ἡ χεῖρ τοῦ Ῥοβέρτου ἐπιλαμβάνεται τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ παρεμαρφώθη ἐκ τῆς ὀργῆς, ἐπὶ δὲ τῶν τόσο ὠχρῶν παρειῶν αὐτοῦ λάμπει τὸ ἀπαισίον πῦρ τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως.

Ὅτε ὁ πρίγκηψ αἰτεῖ συνέντευξιν παρὰ τῆς Νοέμης, μανθάνει ὅτι αὕτη ἐγκατέλιπε τὸν πύργον, καταφυγοῦσα παρὰ τινι συγγενεῖ αὐτῆς ἡγουμένη μοναστηρίου. Ἐκεῖ οὐδεὶς υἱὸς ἀνθρώπου εἰσδύει, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας ἐξαιρουμένου. Τὸ ἄσυλον ἐκεῖνο εἶναι ἱερὸν πρὸς πάντας! Πλὴν ὁ Ἐδουάρδος ἐθύσασε τὴν χεῖρα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν καρδίαν του εἰς τὴν πολιτικὴν ἀνάγκην.

Ὁχρὸς καὶ ἀδιάφορος βιοῖ πλησίον τῆς συζύγου του, ἦτις μάτην πειράται νὰ κατακτήσῃ τὸν σύζυγόν της, διὰ τῶν θεληγῆτρων τῆς ἐξαισίας καλλονῆς της. Μάτην! διότι οὗτος ὄνειροπολεῖ τὴν μελαγχροινὴν του Νοέμην, ἦτις μαραίνεται ἐν τὸς τῶν πενήθμων τοιχῶν τοῦ μοναστηρίου.

Ἄ! ἀγνοεῖ ὅτι μόνῃ προσευχῇ τῆς Νοέμης εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ἐκδικήσεως.

Καθὼς ποτὲ ἐδρόσισε τὸ βεβηλωθὲν στόμα της διὰ τοῦ ὕδατος τῆς πηγῆς, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ σβέσῃ τὴν φλόγα αὐτῶν, οὕτω νῦν ἐπίσης ἡ παγετώδης ἀτμόσφαιρα τοῦ μοναστηρίου δὲν δύναται νὰ καταυάσῃ τὰς φλεγούσας τὴν καρδίαν αὐτῆς φλόγας τῆς ὀργῆς.

Ὁ Ῥοβέρτος, ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν, κατέστη γέρον. Ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὀδύνης, ἐρρυτιώθησαν αἱ ποτὲ τοσοῦτον ἀνθηραὶ καὶ νῦν μεμαραμέναι παρειαὶ αὐτοῦ. Μετὰ τοῦ ἔσρος τῆς καρδίας συναπῆλθε τὸ ἔαρ τῆς νεότητός του καὶ πένθιμος σκια περιβάλλει τὸ μέλλον αὐτοῦ, τὸ ὅποιον προσεμεῖδια αὐτῷ τοσοῦτον αἴσιον. Ὅτε δ' ἡ ἀλαζονεία τῶν γηραιῶν βαρῶν ἐπαναλαμβάνει τὸ σημεῖον τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὁ Ῥοβέρτος Λανδσερ ὀδηγεῖ μετ' αὐτῶν τοὺς ἀηττήτους ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ζητῶν ἐκδικήσιν ἢ θάνατον.

Οἱ ἀντάρται ὑποδέχονται μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς ἑαυτῶν τάξεις τὸν ἀνδρεῖον ἀρχηγόν, ὀδηγοῦντα τὸν στρατὸν αὐτοῦ κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως — τοῦ φίλου, ὃν ποτὲ τοσοῦτον ἠγάπα.

Αἱ ἐχθρικαὶ δυνάμεις δὲν ἐβράδυνον νὰ συγκρουσθῶσιν. Ὅποσον αἱματηρὰ ὑπῆρξεν ἡ μάχη! Ὅποσοι νεκροὶ σπαρέντες ἐπὶ τῷ πεδίῳ αὐτῆς, ὅποσοι θνήσκοντες συνερθεῖσαν ὑπὸ τὰς ὀπλάς τῶν ἵππων!

Ὁ Ἐδουάρδος, φέρων ἀπαστράπτουσιν πανοπλίαν καὶ ἐπιβραίνων μέλανος ὡς τὴν νύκτα ἵππου, ὀδηγεῖ τὸν ἑαυτοῦ στρατὸν.

Ἐπὶ τῆς καλυπτούσης τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ περικεφαλαίας κυματίζουσιν ἐξαισία πτερὰ φαῖά, ἐρυθρὰ καὶ μέλανα.

Ἄτρωτος καὶ ἀήττητος, τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς ἀντάρτας, ὡς δ' ἐὰν ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου παρκαλοῦσθῃ αὐτόν, πτώματα ἐχθρῶν δεικνύουσι τὸν δρόμον του.

Αἴφνης ὅμως ἴσταται καὶ τὸ αἰμοθαφὲς ξίφος του πίπτει τῆς χειρός του. Ἐνώπιον αὐτοῦ παρίστανται δύο πρόσωπα, ὧν ἡ θεὰ προξενεῖ αὐτῷ φρικίασιν.

Ὁ Ῥοβέρτος, ὁ πιστὸς αὐτῷ Ῥοβέρτος εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς ὁμάδος ἀνταρτῶν καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ, ἐφ' ἵππου λευκοῦ ὡς τὴν χιόνα, ἴσταται εὐεῖδης νεανίας, ἔρων ἐπενδύτην ἐξ ἐρυθροῦ ὀλοσηρικοῦ αἰ περικνημίδας ἐκ μετάξης.

Ἡ μέλαινα κόμη κυματίζει, λευμένη, ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ του φλογίζονται ὑπὸ ἀπαισίου πυρός, αἱ παρειαὶ αὐτοῦ εἶναι ὠχραὶ καὶ τὸ συνεσφιγμένον στόμα του ψιθυρίζει λέξεις μίσους καὶ ἐκδικήσεως.

— Νοέμη!

Ἡ κραυγὴ αὕτη τῆς ὀδύνης ἐκφεύγει τῶν ὠχρῶν χειλέων τοῦ Ἐδουάρδου. Βλέπει αὐτὴν ὑπὸ τὸ ἔνδυμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον τόσον ἐγοήτευσεν αὐτὸν τὸ πρῶτον, ἀναλογίζεται τοὺς ἡδυπαθεῖς ἀσπασμούς, τοὺς ὁποίους ἐπέθεσεν ἐπὶ τῶν ῥοδοχρῶν ἐκείνων χειλέων, αἰσθάνεται ὅτι ἀγαπᾷ αὐτὴν ὑπὲρ ποτε καὶ . . .

Ἄλλὰ τὸ ξίφος τοῦ Ῥοβέρτου διασχίζει ἀπαισίως τὸν ἀέρα.

Ὁ πρίγκηψ ὑψώνει αὐτομάτως τὴν ἀοπλον δεξιὰν καὶ ἡ λεπίς εἰσχωρεῖ εἰς αὐτήν.

Ταχὺς ὡς τὸν κεραυνόν, ὁ πρίγκηψ ἐκβάλλει τὸ χαλυβδινὸν χειρόκτιον.

— Ἄλλοτε ὑπὲρ σοῦ καὶ νῦν ὑπὸ σοῦ, ἀνακραῖζει, δεικνύων τὸ νέον τραῦμα, ὑπερδιασχίζει τὴν πλαιὰν οὐλήν.

Ὁ Ῥοβέρτος προσβλέπει αὐτόν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, οἵτινες προδίδουσι λύπην καὶ οὐχὶ ὀργήν· παρατηρεῖ τὴν αἰμόφυρτον χεῖρα, ἦτις πολλαῖς ἐνηγκαλίσθη αὐτόν τρυφερῶς ἀναπολεῖ τοὺς παρεληλυθότας χρόνους καὶ τὸ αἶμα, τὸ ὅποσον, χάριν αὐτοῦ, ἔρρευσε ἐξ ἐκείνης τῆς χειρός...

Χεῖμαρρος ἀνταρτῶν, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Βάρβικ, ὄρμα μετ' ἀγρίων κραυγῶν κατὰ τοῦ πρίγκηπος καὶ περιστοιχίζει αὐτόν, τὰ ὄπλα ἀστράπτουσι καὶ μία χεῖρ ἐγείρει ἀπειλητικὴν τὴν σπάθην ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ πρίγκηπος, ἀλλ' ὁ ὑψώσας αὐτὴν τολμηρὸς πίπτει, πληγεὶς τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ Ῥοβέρτου.

Ὁ Ῥοβέρτος Λανδσερ μάχεται καὶ πάλιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος του καὶ ἐκπλύνει ἐν τῷ αἵματι τῶν ἀνταρτῶν τὴν αἰσχύνην, ὅτι, ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ὑπῆρξε προδότης τοῦ φίλου καὶ βασιλέως του.

Ἡ Νοέμη ὅμως, ἐκπέμψασα φρικώδη ἄράν, ὄρμα ἐν τῇ πάλῃ. Ἄλλὰ φαίνεται ὡς ἔχουσα ἐξωρισμένον τὸν θάνατον.

Οἱ ἀγριώτεροι τῶν μαχητῶν φεῖδονται τοῦ νεαροῦ αἱματός της καὶ οὐδεμία χεῖρ τολμαῖ νὰ ἐγγίσῃ τὸν μετάξινον ἐπενδύτην τοῦ νεανίου, ὅστις φαίνεται μάλλον ἐνδεδυμένος δι' ἑορτὴν ἢ ὀπλισμένος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ σύγκρουσις τῶν ἀντιμαχομένων, ἡ σύγκυσις τῆς μάχης ὠθοῦσιν αὐτὴν ἐκ νέου πλησίον τοῦ Ῥοβέρτου, μαχομένου ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ πρίγκηπος.

Ἡ Νοέμη ἴσταται ἀναποφάσιτος. Τὸ φλογερὸν βλέμμα της διακρίνει νῦν ὅτι εἶχε διαφύγει τὴν προσοχὴν της ἐν τῇ ταραχῇ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν ἐπανεῖδε τὸν Ἐδουάρδον.

Τὰ πτερὰ, τὰ ὁποῖα αὐτὴ εἶχε ποτὲ θέσει ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας αὐτοῦ ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἐκεῖ. Λοιπόν, ἡ Νοέμη εἶναι πάντοτε ἡ νέκ τῆς καρδίας του, ἡ βασίλισσα τῶν λογισμῶν του, κεκοσμημένος δὲ διὰ τῶν χρωμάτων αὐτῆς θέλει ὁ

Ἐδουάρδος νὰ νικήσῃ ἢ ν' ἀποθάνῃ. Ν' ἀποθάνῃ;

Ναί, διότι ἤθελεν εἶναι ἤδη νεκρός, ἐὰν μὴ ἔτερα καρδία ἐδέχετο τὸ κατ' αὐτοῦ κτευθυνόμενον ὑπὸ τῆς ῥωμαλέας χειρός τοῦ Βάρβικ κτύπημα.

Ἡ Νοέμη ἐκάλυψε διὰ τοῦ σώματός της τὸν ἐραστὴν αὐτῆς, οὕτω δ' ὁ ἀλαζὼν Βάρβικ δὲν ἐπληξενεὶμὴ ἀοπλον κόρην!

Ἰδούσα τὰ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας τοῦ Ἐδουάρδου κυματίζοντα πτερὰ, ἡ Νοέμη ἀνεμνήσθη μετ' ὁποῖων τρυφερῶν λέξεων ἐκεῖνος ἀπεδέχθη τὸ πολυτίμον δῶρον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς καὶ τὸν ὄρκον αὐτοῦ ν' ἀποθάνῃ φέρων τὰ χρώματα ἐκεῖνα, ἐπομένως, λησμονήσασα τὴν ὀργὴν της, εἶδε μόνον τὸν ἀγαπητὸν αὐτῆς ἐν κινδύνῳ, καί, δι' ἐνὸς ἀλματός, παρενέβη μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ θανασίμου ξίφους.

Μηκυθὸς ὀργῆς ἐξέρχεται τοῦ στήθους τοῦ Βάρβικ, ὅστις φεύγει δρομαίως, ὡς ἀναγνωρίσας τὴν νεάνίδα, ἦτις με τοὺς ὀφθαλμούς ἡμισθεσμένους, φαίνεται καταγοροῦσα αὐτοῦ τὴν ἀνανδρίαν.

Ἡ φυγὴ τοῦ Βάρβικ εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ἥττης τῶν ἀνταρτῶν· οἱ δὲ μαχηταὶ τοῦ Ἐδουάρδου, συναθροισθέντες, περικυκλοῦσιν αὐτόν καὶ τὴν Νοέμην.

Ὁ Ἐδουάρδος ἀφιππεύει καὶ ἐναγκαλιζεται τὴν θνήσκουσαν φίλην του.

Ἐτι ἀπᾶξ οἱ δύο ἐρασταὶ γονυπετοῦσιν ἐπὶ τοῦ πρασίου τάπητος τοῦ λειμῶνος, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην, οἴμοι! ἡ Νοέμη δὲν συστρέφεται ὑπὸ τὰ θερμὰ φιλήματα τοῦ Ἐδουάρδου, ἀλλ' ἀντιπαλαίει πρὸς ἀνταγωνιστὴν ἰσχυρότερον τοῦ πρίγκηπος — πρὸς τὸν θάνατον, ὅστις δὲν συγχωρεῖ.

Οὗτος ἀφαρπάζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τοῦ ἐραστοῦ, ἀλλ' αἱ τρυφεραὶ λέξεις τούτου πληροῦσι τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος ἀνεκφράστου ἠδύτητος

Ἡ Νοέμη φαντάζεται τὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα, μετ' ὃ θέλει ἀποχωρισθῆ αὐτοῦ, καὶ τὴν αἰωνιότητα τῆς ἐνώσεως αὐτῶν, ὅταν ἐκεῖνος ψιθυρίξῃ πρὸς αὐτήν, ὡς ποτὲ εἰς τὸν κῆπον :

— Σὲ ἠγάπησα αἰώνιως καὶ ὁ ἔρω μου θὰ εἶναι αἰώνιος!...

Ὁ ἔρω εἶναι ἐγνωστὴς ἐν τε τῇ ζωῇ καὶ μετὰ θάνατον. Ἡ Νοέμη οὐδ' ἐν βλέμμα ἔχει πλέον διὰ τὸν Ῥοβέρτον, τοῦ ὁποῖου ἡ θλίψις δὲν ἔχει δάκρυα, δὲν ἔχει λυγμούς, ἀλλ' εἶναι ἀφρονος καὶ τρομερᾶ.

Τὸ ἔσχατον βλέμμα τῆς νεάνιδος εἶναι ὑπὲρ τοῦ Ἐδουάρδου. Ὑψώνει, διὰ προσπαθεῖς ὑπερἄνθρώπου, τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν θόλον ἡ ἔσπερα ἐκτείνει τὸν μέλανα πέπλον τῆς νυκτός καὶ ψιθυρίζει :

— Αἰώνιος! Ἐν δὲ τῇ γλυκεῖα ταύτῃ ἐλπίδι, ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἵπταται εἰς τὸν κόλπον τῆς αἰωνίας ἀγάπης.

Ὁ Ῥοβέρτος ἀνεγείρει τὴν ἀγαπητὴν νεκράν, ὅτε δ' ὁ Ἐδουάρδος ἀπευθύνει αὐτῷ τὴν παράκλησιν: «Φεῦ! ἄφες με νὰ θάψω αὐτήν,» ἡ θλίψις αὐτοῦ συγκεντροῦται καὶ ἐκρήγνυται εἰς μίαν μόνην φράσιν:

— Ὅχι! με τὴν ἠρπασε ζωσάν, ἄφες τοῦλάχιστον νὰ κλαῦσω αὐτὴν νεκράν.

Ὁ Ἐδουάρδος, τεταραγμένος, ἀπέρχεται μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν καὶ οἱ μαχηταὶ συνοδεύουσι τὸ προσφιλὲς φορτίον, τεθειμένον ἐπὶ τοῦ ἵππου, τὸν ὁποῖον ὁ Ῥοβέρτος σύρει ἀπὸ τῶν χαλινῶν, μέχρι τοῦ πύργου τῶν Βωφόρτ.

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν εὐώδη σκιάν τῆς ἠνθισμένης φιλλύρας, ὁ Ῥοβέρτος ἀποθέτει εἰς τὴν αἰώνιαν ἀνάπαυσιν τὸ σῶμα τῆς Νοέμης καὶ ἡ λαίδη Σιδονία πλέκει ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς στέφανον ἀνθέων, ἐνῶ τὰ χεῖλη αὐτῆς ψιθυρίζουσιν: «ὅποιος σπείρει ἀνέμους, θερίζει τρικυμίας.»

Ὁ πρίγκηψ Ἐδουάρδος δὲν ἐπικνηθὲν εἰς τὸν πύργον, πλήν, ὡς αἰεὶ οὐλαὶ τῆς χειρὸς του κνίζουσιν αὐτόν, ὁ νοῦς αὐτοῦ ἀνατρέχει εἰς τὸν Ῥοβέρτον καὶ τὴν Νοέμην, οὗτος δ' ὁ λογισμὸς καταθλίβει τὴν καρδίαν του. Ὁ Ἐδουάρδος, ὅτε ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ σκῆπτρον τῶν πατέρων του, ἠγαπήθη ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ ὑπῆρξεν εὐδαίμων καὶ εὐτυχής.

Πλὴν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Ῥοβέρτον, διότι ἡ λευκὴ κόμη τοῦ νεανίου ἔπεσεν ὑπὸ τὴν ψαλίδα τῶν Καρμηλιτῶν μοναχῶν, εἰς τὸ τάγμα τῶν ὁποίων κατετάχθη.

Πολλάκις, ὑπὸ τὸ σκίῳφως τῶν μελαγχολικῶν ἡμερῶν τοῦ χειμῶνος ἢ ὑπὸ τὸ πένθιμον φῶς τῶν γοθητικῶν ὑέλων, μοναχὸς ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός, ἐξήντημένος ὑπὸ τῆς νηστείας καὶ τῆς θλίψεως, κεῖται γυνυκλινῆς πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας.

Ἄλλ' ὅμως δὲν προσεύχεται ἀπὸ τῶν ὤχρων χειλέων του δικαίως, ἐμπνεόμενα ὑπὸ τοῦ θερμοτέρου ἔρωτος καὶ ἐμβεβαπτισμέναι ἐν τῇ βαθυτέρᾳ λύπῃ αἱ λέξεις:

— Καὶ ἐγὼ σὲ ἠγάπησα αἰώνιως καὶ αἰώνιος θὰ εἶναι ὁ πρὸς σὲ ἔρωσ μου. Δ*

ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΣ

Ἐὰν ἦναι ἀνκμφισθητῆτος ἀποδεδειγμένον ὅτι οὐδεμία ἐν τῷ κόσμῳ γυνὴ ὑπάρχει, ἥτις νὰ μὴ συγκρατῆται, μεταξὺ τῶν ἄλλων προτερημάτων αὐτῆς, καὶ τὴν φλυαρίαν, δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ παρὰ τῷ ἑτέρῳ φύλῳ, καὶ παράδειγμα ὁ ἐπιφανὴς ἰατρός Δ*.

Ὁ ἰατρός Δ* εἶναι τεσσαρχοντούτης ἀνὴρ, ὑψηλός, καλοκαμωμένος, μ' εὐειδέη μορφήν καὶ μετὰ ἰούλους. Κεῖ τοι νέος καὶ ἄγαμος, ἔχει ἐν τούτοις πολυάριθμον πελάτειαν, καὶ ἡ φήμη αὐτοῦ εἶναι διαπρύσιος. Ἄλλ' ἔχει κατὰ τὸ ὁποῖον πλείστους πελάτας του δὲν εὐαρεστεῖ εἶναι κατ' ὑπερβολὴν βραχυλόγος, ἀληθὴς λακωνισμὸς ἢ ὁμιλία του. Ἀποστρέφεται ὑπερβολικὰ τοὺς ἀσθενεῖς του ὅταν, διὰ νὰ τῷ εἰπωσὶ τὴν ἀσθένειάν των, μεταχειρίζονται τόσας ἀνωφελεῖς, κατ' αὐτόν, φράσεις. Καὶ ὅμως τοῦτο δὲν τὸν ἐβλαψεν, ἀλλ' ἂν θέλετε καὶ τὸν ὠφέλησε, διότι ἕνεκα τῆς ἰδιοτροπίας του ταύτης, πολλοὶ τὸν ἐπισκέπτονται, καὶ δικαίως, διότι εἶναι ἐκ τῶν καλλίστων ἰατρῶν μας.

Ἡ ὠραία εἰκοσιπεντάετις κυρία Κ*, πρὸ διαιτίας χήρα καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἀντικαταστάτην τοῦ μακαρίτου ζητοῦσα, ἐσκέφθη νὰ βάλῃ ἐν τὰ δίκτυα τῆς τόνιατρὸν Δ*. Ἐνοχλουμένη ὑπὸ συχνῶν κεφαλαλγιῶν προσέφυγε πρὸς τὸν ἰατρὸν Δ* ἵνα τὴν θεραπεύσῃ. Ἐγνώριζε τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ ἰατροῦ πρὸς τὸ λακωνίζειν, καὶ δὲν ἠμέλησε νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ αὕτη λακωνική.

Εἶναι δευτέρα ὥρα μ. μ. Ἡ ὥρα αὕτη, μέχρι τῆς 4 μ. μ., εἶναι ὠρισμένη διὰ τὰς κατ' οἶκόν του ἐπισκέψεις. Ὁ ἰατρός εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ γραφείου του, καθήμενος ἔμπροσθεν τῆς τραπέζης τῆς μελέτης του καὶ φυλλολογῶν ἰατρικὸν βιβλίον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσέρχεται ὁ ὑπηρέτης του.

— Μίξ κυρία, λέγει.

— Ἄς εἰσέλθῃ.

Μετὰ ἐν δευτερόλεπτον εἰσέρχεται ἡ ἀγγελθεῖσα κυρία, ἥτις εἶναι ἡ χήρα Κ*.

Ὁ ἰατρός τῇ νεύει νὰ καθήσῃ, τοῦθ' ὅπερ ἐκεῖνη ποιεῖ. Εἶναι μετὰ μεγίστης φιλοκαλίας ἐνδεδυμένη, ὅσην ἐπιτρέπει ἡ μέλαινα τῆς χηρείας τῆς ἐνδυμασία, ἥτις τῇ προσαρμόζει θαυμασία.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Πονῶ.

— Ποῦ;

— Κεφαλὴν.

— Πολλάκις;

— Ναί.

— Θεράπευσιν;

— Ναί.

— Ἰατροῦς;

— Πολλοὺς.

— Τίποτε;

— Τίποτε.

— Θεραπεύσω! εἶπε μειδιῶν ὁ ἰατρός.

Καὶ κατευχαραστημένος ὅτι πρώτην ἤδη φοράν εὗρεν ἀσθενητῆ ἥτις τόσον βραχυλόγως τῷ ἐξέθηκε τὴν ἀσθένειάν του, τὴν ἐξήτασε καὶ καθήσας ἔκχεσε τὴν συνταγήν.

— Κοχλιάρια δύο, εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Κ* δίδων αὐτῇ τὴν συνταγήν.

— Ποσάκις;

— Κατ' ἡμέραν.

— Ἐπανεέλθω;

— Ναί.

— Πότε;

— Ἐβδομάδα.

Ἡ κυρία Κ* ἠγέρθη καὶ χαιρετίσασα τὸν ἰατρὸν ἀπῆλθεν. Ὁ ἰατρός τὴν προέπεμψε μέχρι τῆς κλίμακος, τοῦθ' ὅπερ ἰδὼν ὁ ὑπηρέτης ἔμεινε χαιρών, διότι κατὰ πρώτην φοράν ἔβλεπε τὸ πρᾶγμα τοῦτο, παρὰ τὰς συνηθείας τοῦ ἰατροῦ.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἡ κυρία Κ* παρουσιάσθη πάλιν εἰς τὸν ἰατρὸν Δ*.

— Λοιπόν, τὴν ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἰατροῦθην.

— Ἐντελῶς;

— Ναί.

— Χαίρω.

Ἡ κυρία Κ* ἔθισσε μικρὸν χαρτοθύλακα

ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο τραπέζικα τινὰ γραμματῖα, ἀντίτιμον τῶν ἐπισκέψεων καὶ τῆς θεραπείας τῆς.

— Ὅχι! εἶπε ζωηρῶς ὁ ἰατρός Δ* ἐμποδίζων τὴν κυρίαν Κ*.

— Διατί;

— Εὐχαριστήθην.

— Ἄλλὰ...

— Παρακαλῶ.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ κυρία Κ*.

Καὶ χαιρετίσασα ἐπιχαρίτως τὸν ἰατρὸν, ἀπῆλθε.

Ἄλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ κυρία Κ* παρουσιάζεται αὖθις εἰς τὸν ἰατρὸν.

— Πονῶ, τῷ λέγει.

— Ποῦ;

— Καρδίαν.

— Ἐξετάσω.

— Ὅχι.

— Ἄλλὰ... εἶπεν ἔκπληκτος ὁ ἰατρός, μὴ ἐννοῶν.

— Ἰατρικὸν σεῖς.

— Ἐγώ!;

— Ναί.

— Πῶς;

— Ἀγαπῶ.

— Ποῖον;

— Σᾶς.

— Κυρία!

— Γάμον, εἶπεν ἡ χαριέσσα κυρία Κ* τρυφερῶς.

— Ἄ!

— Λοιπόν, εἶπεν ἐναγωνίως ἡ ὠραία χήρα.

— Σκεφθῶ, ἀπεκρίθη μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ ἰατρός.

Καὶ ἡ κυρία Κ* ἀπεσύρθη.

— Ἐ! λοιπόν; ἀκούω ἀνακράζουσιν τὴν περιέργον ἀναγνωστρίαν μου — καὶ ἡ περιεργία προτέρημα καὶ αὐτὸ τῆς γυναικός — τί ἀπέγινε;

— Τί ἀπέγινεν; Ἰδοῦ. Καίτοι ὁ ἰατρός Δ* δὲν ὑπέκυπτεν εὐκόλως εἰς τὸν ἔρωτα,

ἐν τούτοις τὴν φοράν ταύτην τὰ δίκτυα τῆς ὠραίας χήρας τὸν ἐσαγήνευσαν, καὶ ἀφ' οὗ ἐπληροφόρηθη πολλὰ κατὰ περι αὐτῆς τὴν ἐνυμπεύθη. Ἦδη δὲ ζῶσι λίαν εὐτυχεῖς, ἔχοντες ἡμίσειαν δωδεκάδα ἀγγελομόρφων τέκνων καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι πολλὴν ὄρεξιν ἔχουν νὰ τὰ κάμουν σωστὴν δωδεκάδα.

Τώρα μένει ἐν ἄλλο ζήτημα: Ἡ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων συνομιλία γίνεται πάντοτε λακωνική; Δὲν εἰξεύρω τοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι τώρα ὅτε ὁ σκοπὸς τῆς χήρας, πρὸς σαγήνευσιν τοῦ ἰατροῦ, ἐπέτυχεν, ἀφίνει ἐλεύθερον τὸν χαλινὸν τῆς γλώσσης τῆς εἰς τὰς μετὰ τῶν ἄλλων ὁμιλίαις τῆς. Διὰ νὰ μάθητε δὲ πῶς ὁμιλεῖ μετὰ τὸν σύζυγόν της, ἐρωτήσατέ την καὶ πληροφορήσατέ με.

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ κκ. Συγδρομηταὶ ἡμῶν νὰ ἀποστείλωσι τὴν συγδρομὴν αὐτῶν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν. ἢ νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν τοῖς κκ ἀνταποκριταῖς ἡμῶν. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ